

Θ (27)

Π
Α
Λ
Α
Ι
Α

ΔΙΑΘΗΚΗ

ΦΩΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΑΝΝ. ΓΙΑΝΝΙΑΣ & ΣΙΑ

ΓΕΩΡ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6 (ΓΕ)
ΑΘΗΝΑΙ

20

Θ(27)

69

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΙΑ — ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΥ

Η ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

ΤΑΞΙΣ Γ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ :
ΑΓΗΝΟΡΟΣ ΑΣΤΕΡΙΑΔΗ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΦΩΣ
ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΙΑΣ & ΣΙΑ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ 6 - ΑΘΗΝΑΙ

120

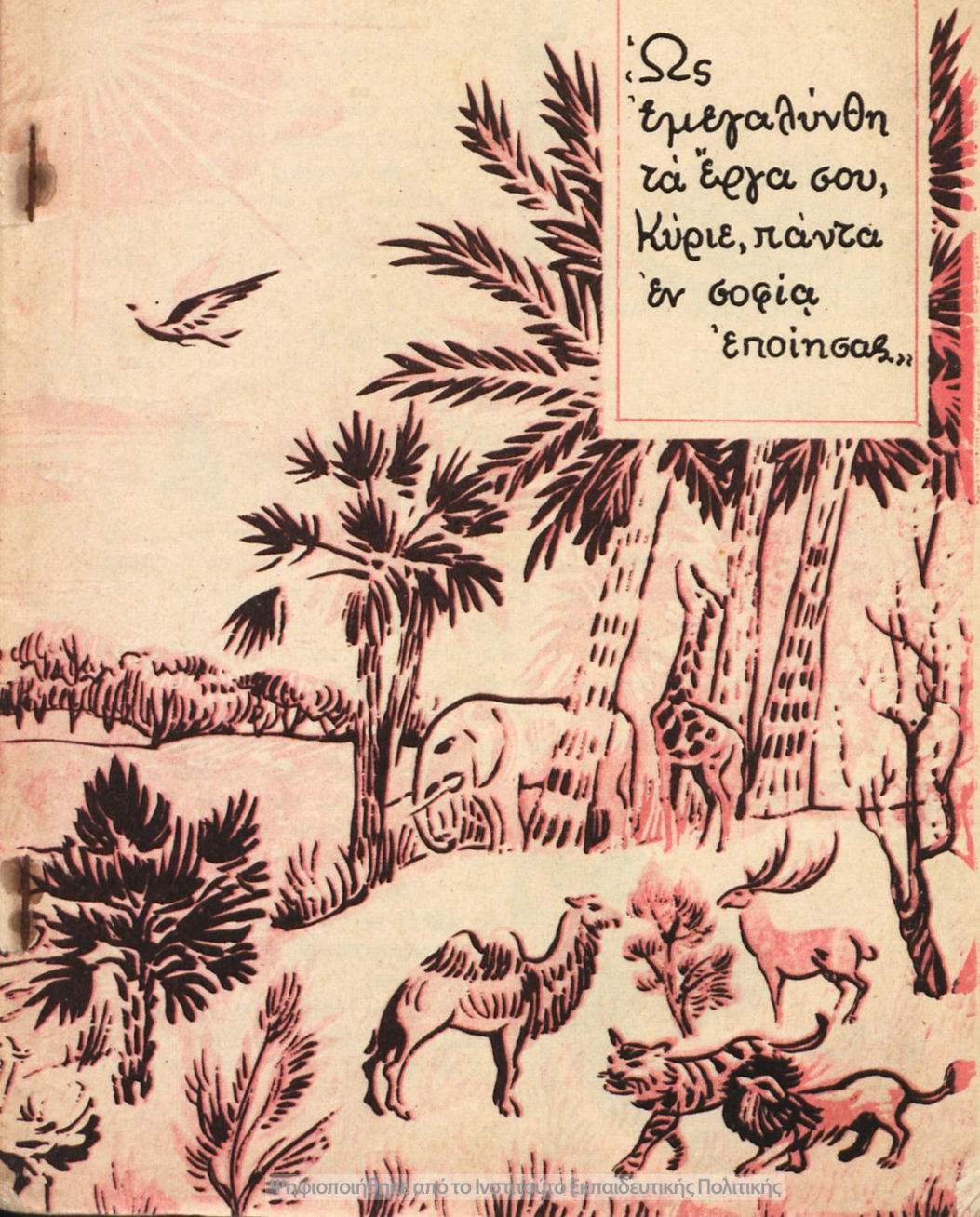

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΗΚΕΙ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΘΗΤΡΙΑΝ

Αδελφίαν Β. Μητροπολίτου
(Ἐπίσκοπος πάρις)

Ὡς
ἐμεγαλύνθη
τὰ ἔργα σου,
Κύριε, πάντα
ἐν σοφίᾳ
ἐποίησας.

Ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου

Αὐτὸς ὁ ὁμορφος κόσμος ποὺ βλέπομε γύρω μας, δὲν ὑπῆρχε κάποτε. Δὲν ὑπῆρχαν τὰ βουνά, οἱ πεδιάδες, οἱ θάλασσες, τὰ ποτάμια, τὰ δένδρα, τὰ ζῶα, οἱ ἄνθρωποι. Ἐλειπαν ὁ ἥλιος, τὸ φεγγάρι καὶ τὰ ἄστρα. Ἐλειπε τελείως καὶ τὸ φῶς.

Μὰ τί ὑπῆρχε, πρὶν γίνῃ ὁ κόσμος ;

Δὲν ὑπῆρχε τίποτε. Ἦταν παντοῦ ἀπλωμένο ἓνα ἀπέραντο σκοτεινὸ χάος, δίχως ἀρχὴ καὶ δίχως τέλος.

Ὑπῆρχε ὁμως μέσα στὸ ἀπέραντο ἐκεῖνο σκοτεινὸ χάος ἓνα αἰώνιο καὶ παντοδύναμο πνεῦμα. Ἦταν ὁ καλὸς Θεός. Καὶ ὁ καλὸς Θεὸς ἠθέλησε νὰ δημιουργήσῃ τὸν κόσμον σὲ ἔξη ἡμέρες. Καὶ εἶπε ὁ Θεός :

— Γεννηθήτω φῶς !

Καὶ ἐγίνε τὸ φῶς. Καὶ τότε ὁ καλὸς Θεὸς ἐχώρισε τὸ φῶς ἀπὸ τὸ σκοτάδι, τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὴν νύκτα.

Ἔτσι ἐτελείωσε ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς δημιουργίας.

Τὴν ἄλλῃ ἡμέρα εἶπε ὁ καλὸς Θεὸς καὶ ἔγινε ἐπάνω τὸ στερέωμα. Καὶ τὸ ὠνόμασε τὸ στερέωμα αὐτὸ οὐρανὸν.

Καὶ τότε ἐφάνηκε πρὸς τὰ ἐπάνω ὁ ὀλογάλανος οὐρανόος καὶ πρὸς τὰ κάτω ἔμεινε ἡ γῆ.

Καὶ ὥσπου νὰ γίνῃ οὐρανόος καὶ ἡ δευτέρα ἐκείνη ἡμέρα τῆς δημιουργίας.

Τὴν τρίτη ἡμέρα ἐχώρισε ὁ Θεὸς τὴ θάλασσα ἀπὸ τὴν ξηρὰ καὶ ἐσχηματίσθησαν οἱ πηγές, τὰ ποτάμια καὶ οἱ λίμνες.

Καὶ εἶπε ὁ καλὸς Θεός:

—“Ἄς εἶσαι γῆ εὐλογημένη! Καὶ ὅς βλαστήσουν χόρτα καὶ λουλούδια καὶ δένδρα με καρπούς.

Ἐφύτρωσαν τότε χόρτα καὶ λουλούδια καὶ λογίων δένδρα με καρπούς ἐπάνω στὴ γῆ.

Τὴν ἄλλῃ ἡμέρα εἶπε ὁ Θεός:

—“Ἄς γίνον τὴν ὥρα καὶ οἱ φωστῆρες ἐπάνω στὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ, γιὰ νὰ φωτίζουν τὴ γῆ: Ὁ ἥλιος γιὰ νὰ τὴν φωτίζει τὴν ἡμέρα καὶ ἡ σελήνη μαζί με τὰ ἀμέτρητα λαμπερὰ ἀστέρια νὰ τὴν φωτίζουν τὴ νύκτα. Καὶ ἔγιναν ὅλα αὐτά, ὅπως εἶπε ὁ Θεός.

Τὴν πέμπτην ἡμέρα εἶπε ὁ καλὸς Θεὸς καὶ ἐγιναν μέσα στὰ νερὰ τὰ διάφορα εἶδη τῶν ψαριῶν καὶ ἐπάνω ἀπὸ τὴ γῆ τὰ διάφορα εἶδη τῶν πουλιῶν.

Καὶ ἐγένισε ὁλος ὁ κόσμος ἀπὸ χίλιων εἰδῶν ψάρια καὶ πουλιά, ἀπὸ τὸ μικρότερο ἕως τὸ μεγαλύτερο.

Καὶ τότε ὁ Θεὸς εὐχαριστή-
μένος τὰ εὐλόγησε καὶ εἶπε:

— Αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε . . .

Οἱ πρωτόπλαστοι

Τέλος τὴν ἕκτην ἡμέρα εἶπε ὁ Θεὸς καὶ ἐγιναν τὰ διάφορα ζῶα τῆς ξηρᾶς. Καὶ ἀφοῦ τὰ εἶδε ὁ Θεὸς εὐχαριστήθηκε, ἀλλὰ ἐσκέφθηκε ὅτι λείπει κάτι ἀκόμη καὶ εἶπε :

— Ἀς κάμω τώρα καὶ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ θὰ ἐξουσιάζῃ ὅλα γενικῶς αὐτὰ τὰ πλάσματα· καὶ τὰ ζῶα τῆς ξηρᾶς καὶ τὰ πτηνὰ καὶ τὰ ψάρια τῆς θάλασσας.

Καὶ ἀμέσως ἔσκυψε στὴ γῆ, ἐπῆρε πηλὸ καὶ ἔπλασε τὸν ἄνθρωπο, ποὺ τὸν ὠνόμασε Ἀδάμ. Ἔπειτα ἐφύσησε στὸ πρόσωπό του πνοὴ ζωῆς, δηλαδὴ τοῦ ἔδωσε ψυχὴ.

Ἀλλὰ σὲ λίγο εἶπε πάλι :

— Δὲν εἶναι καλὸ νὰ ἀφήσω μοναχό του τὸν Ἀδάμ. Θὰ τοῦ δώσω νὰ ἔχῃ καὶ σύντροφο.

Καὶ ἀποκοίμησε τὸν Ἀδάμ. Ἔκοψε τότε ἀπὸ τὴν πλευρὰ του ἓνα μέρος καὶ ἔπλασε τὴν γυναῖκα, ποὺ τὴν ὠνόμασε Εὐα.

Ἔτσι ἐτελείωσε ἡ δημιουργία.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, τὴν ἑβδόμη, ὁ Κύριος ἀναπαύθηκε.

Οἱ πρωτόπλαστοι στὸν Παράδεισο

Ὁ Θεὸς ἀφοῦ ἐπλασε τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐά, τοὺς εὐλόγησε καὶ τοὺς ἔβαλε μέσα σὲ ἓνα ὠραιότατον κῆπο, στὸν Παράδεισο. Καὶ τότε εἶπε ὁ Θεὸς στοὺς πρωτοπλάστους :

— Σὰς χαρίζω αὐτὸν ἐδῶ τὸν ὠραιότατον κῆπο, γιὰ νὰ ζῆτε εὐτυχισμένοι. Ὅλοι οἱ καρποὶ τοῦ θὰ εἶναι δικοὶ σας καὶ ὅλα τὰ ζῶα τοῦ θὰ εἶναι ὑπηρετές σας. Μόνον ἀπὸ τοὺς καρποὺς τοῦ δένδρου τῆς Γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, ποὺ εἶναι στὴ μέση τοῦ Παραδείσου, δὲν θὰ φάγετε. Γιατί, ἂν μὲ παρακούσετε καὶ φάγετε, ἀμέσως θὰ γνωρίσετε τὴ δυστυχία καὶ τὸν θάνατο.

Ἡ πρώτη ἁμαρτία

Μέσα στὸν ὠραιότατο ἐκεῖνον κήπο, στὸν Παράδεισο, ὑπῆρχαν ἀπὸ ὅλα τὰ εἶδη τῶν δένδρων καὶ τῶν καρπῶν, ἀπὸ ὅλα τὰ εἶδη τῶν λουλουδιῶν καὶ τῆς πρασινάδας, καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ εἶδη τῶν ζώων ἀπὸ τὸ μικρότερο ἕως τὸ μεγαλύτερο. Καὶ ἦταν ὅλα ἡμερα καὶ τόσο πολὺ ἄθῳα, σὰν τὰ πρόβατα.

Ἐκεῖ μέσα στὸν Παράδεισο ἐζοῦσαν οἱ πρωτόπλαστοι, εὐτυχισμένοι, γιατί εἶχαν ἀπὸ ὅλα τὰ ἀγαθὰ. Τίποτε ἀπολύτως δὲν τοὺς ἔλειπε.

Ἀλλὰ τὸ πονηρὸ πνεῦμα ἐφθόνησε τὴν εὐτυχία τους καὶ ἠθέλησε νὰ τὴν καταστρέψει. Γιατὶ τὸ πονηρὸ πνεῦμα προσπαθεῖ διαρκῶς νὰ παρασύρῃ τὸν ἄνθρωπο πρὸς τὴν ἁμαρτία.

Μιὰ ἡμέρα λοιπὸν τὸ πονηρὸ πνεῦμα μεταμορφώθηκε σὲ φίδι καὶ ἀνέβηκε ἐπάνω στὸ δένδρο τῆς Γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, πού ἦταν στὴ μέση τοῦ Παραδείσου. Σὲ λίγο ἐπερνοῦσε ἀπὸ

τὸ μέρος ἐκεῖνο ἢ Εὐα. Τὴν εἶδε τὸ φίδι καὶ τῆς ἐμίλησε νὰ πλησιάσῃ.

Ἡ Εὐα ἀνύποπτη ἐπλησίασε. Τότε τὸ φίδι ἔκοψε ἀπὸ τὸ δένδρον τῆς Γνώσεως ἕναν ἀπαγορευμένο καρπὸ καὶ τῆς εἶπε :

—“Ἐλα, Εὐα, νὰ δοκιμάσῃς ἀπὸ τοῦτον τὸν καρπὸ ποὺ εἶναι ὁ καλύτερος ἀπὸ ὅλους τοὺς καρποὺς τοῦ Παραδείσου.

Ἡ Εὐα ἐζήλεψε τὸν ὥραϊο καρπὸ, ἀλλὰ ἐδίστασε νὰ τὸν πάρῃ στὸ χέρι της καὶ εἶπε :

—“Ὁ Θεὸς μᾶς ἔχει ἀπαγορεύει νὰ φᾶμε ἀπὸ τοὺς καρποὺς αὐτοῦ τοῦ δένδρου. Ἀλλὰ οὔτε καὶ νὰ τοὺς ἀγγίξωμε καθόλου πρέπει.

— Σᾶς τὸ ἀπαγόρευσε, τὸ ξέρω! ἀπήντησε τὸ πονηρὸ πνεῦμα. Ἀλλὰ σᾶς τὸ ἀπαγόρευσε γιὰ νὰ μὴ γίνετε καὶ σεῖς θεοὶ σὰν Αὐτόν. Καὶ τότε θὰ μπορῆτε νὰ γνωρίζετε καὶ σεῖς τὸ καλὸ καὶ τὸ κακό!

Τῆς εἶπε καὶ ἄλλα πολλὰ ὁ πειρασμὸς καὶ τέλος κατώρθωσε νὰ παρασύρῃ τὴν Εὐα καὶ νὰ τῆς δώσῃ τὸν ἀπηγορευμένο καρπὸ. Καὶ ἐκείνη, ἐπιπόλαια καὶ ἀσυλλόγιστα, μόλις τὸν ἐπῆρε, ἔφαγε ὀλίγο γιὰ νὰ τὸν δοκιμάσῃ. Ἔτσι ἔπεσε πρώτη στὴν ἁμαρτία.

Μὰ δὲν ἔφθασε μόνον αὐτό. Σὲ λίγο ἤλθε ἐκεῖ καὶ ὁ Ἀδάμ. Καὶ τότε ἡ Εὐα ἔδωσε καὶ στὸν Ἀδὰμ νὰ δοκιμάσῃ καὶ ἐκεῖνος ἀπὸ τὸν ἀπηγορευμένο καρπὸ τοῦ δένδρου.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη οἱ πρωτόπλαστοι παράκουσαν τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου καὶ ἔπεσαν στὴν ἁμαρτία. Ἀρχισαν μάλιστα νὰ αἰσθάνωνται τὸ μεγάλο κακὸ ποὺ ἔκαμαν,

Ἡ τιμωρία τῶν πρωτοπλάστων

Ὁ Θεὸς
ποῦ εἶναι παν-
τογνώστης καὶ
τὰ βλέπει ὅλα ὅσα γίνονται
στὸν κόσμον, εἶδε ἀμέσως καὶ τὸ
ἁμάρτημα τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς
Εὔας. Τὸ εἶδε καὶ ἐστενοχωρή-
θηκε πάρα πολύ, ποῦ τόσο
γρήγορα παράκουσαν οἱ πρω-
τόπλαστοι τὴν ἐντολὴν του καὶ
τόσο γρήγορα ἐφάνηκαν ἀχά-
ριστοι καὶ κακοί.

Τὸ ἀπόγευμα λοιπὸν τῆς
ἰδίας ἐκείνης ἡμέρας, ὁ Θεὸς πι-
κραμένος, ὅπως ἦταν, ἐφώνασε :
— Ἀδάμ, Ἀδάμ!

Οἱ πρωτόπλαστοι μόλις ἄ-
κουσαν τὴ φωνὴν τοῦ Κυρίου ἐ-
ταράχθησαν καὶ ἔτρεξαν νὰ κρυ-
φθοῦν μέσα στὶς πυκνὲς φυλλω-
σιεὲς τῶν δένδρων.

Ἀλλὰ γιὰ δεύτερη φορὰ
ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ :

— Ἀδάμ, Ἀδάμ, ποῦ εἶσαι;

Τρέμοντας τότε ὁ Ἀδάμ
παρουσιάσθηκε ἐκεῖ καὶ εἶπε:

— Εἶμαστέ γυμνοί, Κύριε, καὶ γι' αὐτὸ ἐκρυφθήκαμε.

— Μήπως ἐφάγατε ἀπὸ τὸν ἀπηγορευμένο καρπὸ τοῦ Πα-
ραδείσου; ἐρώτησε πάλι ὁ Θεός.

— Δὲν φταίω ἐγώ, Κύριε! Ἡ Εὔα μοῦ ἔδωσε τὸν ἀπηγορευ-
μένο καρπὸ ποῦ ἔφαγα, εἶπε ὁ Ἀδάμ γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ.

— Ὅχι! δὲν φταίω ἐγώ, εἶπε δακρυσμένη καὶ ἡ Εὔα. Τὸ φίδι
μὲ παρέσυρε μὲ τὰ λόγια του καὶ μὲ ἔκαμε νὰ ἁμαρτήσω.

Τότε ὁ Κύριος ὠργισμένος ὑψώσε τὴ φωνή του καὶ εἶπε:

— Φταίτε, φταίτε καὶ εἰσθε ἀσυγχώρητοι. Ἐδῶ μέσα στὸν Παράδεισο ἦταν ὅλα τὰ ἀγαθὰ δικά σας καὶ θὰ ἐζούσατε εὐτυχισμένοι. Μὰ ἐσᾶς δὲν σᾶς εὐχαριστοῦσαν ὅλα αὐτὰ καὶ ἀσυλλόγιστοι ἀκούσατε τὸ πονηρὸ πνεῦμα, τὸ φίδι, καὶ ἐφάγατε ἀπὸ τὸν ἀπηγορευμένο καρπὸ. Γι' αὐτὸ σᾶς χρειάζεται σκληρὴ τιμωρία. Θὰ φύγετε ἀπὸ τὸν Παράδεισο. Δὲν σᾶς ἀξίζει, γιατί ἐφανήκατε ὀχάριστοι. Ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἐξῆς ἡ ζωὴ σας θὰ εἶναι γεμάτη κόπους καὶ βάσανα.

Ἐσὺ Ἀδὰμ, μὲ τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου σου θὰ τρώγης τὸν ἄρτο σου, ἕως ὅτου τὸ σῶμα σου ξαναγυρίσῃ στὴ γῆ, γιατί ἀπὸ τὸ χῶμα τῆς εἶναι καμωμένο.

Ἐσὺ Εὐα, μὲ πόνους πολλοὺς θὰ γεννᾷς τὰ τέκνα σου καὶ θὰ εἶσαι πάντοτε στὴν ἐξουσία τοῦ ἀνδρός σου.

Καὶ σύ, καταραμένο φίδι, νὰ σέρνεσαι μὲ τὴν κοιλιά στὸ χῶμα γιὰ ὅλη σου τὴ ζωὴ.

Αὐτὰ εἶπε ὁ Θεὸς καὶ ἀμέσως ἔστειλε τὸν ἄγγελό του, ἐδίωξε τοὺς πρωτοπλάστους κι ἐκλείσε τὴν θύρα τοῦ Παραδείσου. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ποὺ ἔφυγαν πιά ἀπὸ τὸν Παράδεισο, ἄρχισε καὶ ἡ σκληρὴ ζωὴ γιὰ τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐα.

Ὁ κατακλυσμός

Οἱ ἀπόγονοι τῶν πρωτοπλάστων μέ-
τὸν καιρὸ ἐπλήθυναν ἐπάνω στὴ γῇ, ἀλλὰ
ἄρχισαν νὰ λησμονοῦν τὸν ἀληθινὸ Θεὸ
καὶ νὰ κάνουν κακὲς πράξεις. Ἀνάμεσα ὁ-
μως στοὺς κακοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους ἐξοῦ-
σε καὶ ἓνας δίκαιος καὶ εὐσεβής, ὁ Νῶε.

Μιὰ ἡμέρα εἶπε ὁ Θεὸς στὸ Νῶε :

— Νῶε, ἀπεφάσισα νὰ καταστρέψω
τοὺς ἀνθρώπους μέ κατακλυσμό, γιατί εἶ-
ναι κακοί. Πήγαινε λοιπὸν νὰ κάμης μιὰ
κιβωτὸ καὶ μέσα νὰ μπῆς ἐσὺ μέ τὴν οἰκογέ-
νειά σου. Καὶ νὰ βάλῃς ἐπίσης ἓνα ζευγάρι
ἀπὸ κάθε εἶδους ζώου καὶ τροφῆς ἀρκετές.

Ὁ Νῶε ἀφοῦ ἐτοίμασε τὴν κιβω-
τό, ἔβαλε μέσα τὴν οἰκογένειά του, τὰ
ζῶα καὶ τὶς τροφῆς καὶ ἔκλεισε τὴ θύρα.

Ἀμέσως τότε ἀνοίχθηκαν οἱ καταρ-

ράκτες τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἔβρεχε συνεχῶς σαράντα ἡμέρες καὶ σαράντα νύκτες. Τὰ νερά ἐσκέπασαν τελείως τὴ γῆ καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ ὅλα τὰ ζῶα ἐπνίγησαν. Μόνον ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νῶε ἔπλεε ἐπάνω στὰ νερά.

Τέλος ἔπαψε ὁ κατακλυσμὸς. Τὰ νερά ἀρχισαν σιγὰ-σιγὰ νὰ κατεβαίνουν καὶ ἡ κιβωτὸς ἐσταμάτησε στὴν κορυφὴ τοῦ ὄρους Ἀραράτ. Ὑστερα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ὁ Νῶε ἀπόλυσε ἕναν κόρακα γιὰ νὰ δοκιμάσῃ, ἂν κατέβηκαν τὰ νερά ἀρκετά. Μὰ ὁ κόρακας δὲν ξαναγύρισε, γιὰτὶ εὗρῃκε πτώματα στὰ ὄρη καὶ ἔτρωγε.

Μετὰ ἀπὸ ἑπτὰ ἡμέρες ἀπόλυσε μία περιστέρα. Ἀλλὰ ξαναγύρισε ἀμέσως. Ἐπειτα ἀπὸ ἑπτὰ ἡμέρες ἀπόλυσε πάλι τὴν περιστέρα καὶ ἐκείνη τοῦ ἔφερε στὸ ράμφος της ἕνα κλαδί ἐλιάς.

Καὶ ἔπειτα ἀπὸ ἄλλες ἑπτὰ ἡμέρες τὴν ἄφησε πάλι. Ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ξαναγύρισε ἡ περιστέρα.

Τότε ὁ Νῶε ἄνοιξε τὴν κιβωτὸ καὶ ἔβγαλε ὅλα τὰ ζῶα. Ἐβγήκε κατόπιν κι αὐτὸς μὲ τὴν οἰκὸγένειά του καὶ ἀμέσως ἔπλεε πρὸς τὸν Θεό. Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμή ἐφάνηκε πολὺχρωμο τὸ οὐράνιο τόξον.

2) Ὁ πύργος
τῆς Βαβέλ

Ὁ Θεὸς εὐχαριστήθηκε
ἀπὸ τὴν εὐσέβεια τοῦ
Νῶε καὶ τὸν εὐλόγησε
καὶ αὐτὸν καὶ τὰ τρία
τοῦ παιδιὰ, δηλαδὴ τὸν
Σήμ, τὸν Χάμ καὶ τὸν
Ἰάφεθ, μαζὶ μὲ τὶς
οἰκογένειές τους.

Τοὺς εὐλόγησε
λοιπὸν καὶ τοὺς εἶπε :

— Αὐξάνεσθε καὶ πλη-
θύνεσθε καὶ κατακυριεύ-
σετε ὅλη τὴ γῆ!

Καὶ πραγματικὰ μὲ
τὴν εὐλογία τοῦ καλοῦ
Θεοῦ οἱ ἀπόγονοι
τοῦ Νῶε ἐπληθύν-
θηκαν τόσο πολὺ,
ποῦ δὲν ἐχωροῦσαν
πλέον στὴ χώ-
ρα ἐκείνη.

Γι' αὐτὸ ἀποφάσισαν νὰ χωρισθοῦν καὶ νὰ διασκορπισθοῦν καὶ στὶς ἄλλες χῶρες τῆς γῆς. Ἀλλὰ πρὶν χωρισθοῦν συγκεντρώθηκαν καὶ εἶπαν μεταξύ τους :

— Ἐλᾶτε νὰ κτίσωμε ἕναν ὑψηλὸ πύργο, ποῦ ἡ κορυφή του νὰ φθάνη ἕως τὸν οὐρανό. Γιατί, ὅταν θὰ διασκορπισθοῦμε στὶς ἄλλες χῶρες τῆς γῆς, μπορεῖ νὰ λησμονηθοῦμε. Ὁ πύργος ὅμως δὲν θὰ λησμονηθῇ ποτὲ καὶ τὸ ὄνομά μας θὰ μείνῃ ἐνδοξο στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων.

* Ἀρχισαν λοιπὸν νὰ κτίζουν τὸν πύργο τους. Καὶ ὅσο ἐπροχωροῦσαν πρὸς τὰ ἑπάνω, τόσο καὶ περισσότερο ὑπερηφανεύονταν γιὰ τὸ μεγάλο τους ἔργο.

Ὁ Θεὸς ὅμως δὲν εὐχαριστεῖται ἀπὸ τὰ ἔργα τῶν ὑπερηφάνων ἀνθρώπων καὶ τιμωρεῖ μάλιστα, ὅσους κάνουν τέτοιες ἐγωϊστικὲς σκέψεις. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισε νὰ τοὺς τιμωρήσῃ ὅλους παραδειγματικά, πρὶν ἀκόμη προχωρήσῃ τὸ κακό.

Ὁ πύργος ἐκτιζόταν συνεχῶς. Κάθε ἡμέρα καὶ ἐψήλωνε. Ὅλοι τοὺς μέ προθυμία ἐργάζονταν γιὰ νὰ τὸν τελειώσουν.

Εἶχαν φθάσει πιά ἀρκετὰ ὑψηλά, ὅταν ὁ Θεὸς εἶπε νὰ τοὺς σταματήσῃ. Καὶ γι' αὐτὸ τοὺς ἐσύγχυσε τῇ γλῶσσᾳ. Ἔως τότε ὠμιλοῦσαν ὅλοι τὴν ἴδια γλῶσσα. Μὰ ἀπὸ ἐκείνη τὴν στιγμή ἄρχισε ὁ καθένας νὰ ὁμιλῇ μὲ δική του γλῶσσα καὶ ἔτσι ἦταν ἀδύνατο νὰ συνεννοηθοῦν. Ὅταν ὁ ἕνας ἐγύρευε πέτρες, ὁ ἄλλος τοῦ ἔφερνε ξύλα ἢ τοῦ ἔφερνε νερό.

Ἀφοῦ εἶδαν ὅτι ἡ ἐργασία δὲν προχωρεῖ, τὴν ἐγκατέλειψαν. Καὶ στὸν μισοτελειωμένο πύργο ἔδωκαν τὸ ὄνομα Βαβέλ, ποῦ σημαίνει σύγχυσι γλωσσῶν.

Καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι ἐχωρίσθηκαν καὶ ἔφυγαν. Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Σὴμ ἐπῆγαν πρὸς τὴν Ἀσία, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Χάμ ἐπῆγαν στὴν Ἀφρική καὶ οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰάφεθ ἦλθαν στὴν Εὐρώπῃ.

Ο Ἀβραάμ

Οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ διεσκορπίσθηκαν ἐπάνω στὴ γῇ, ἐλησμόνησαν σιγά-σιγά τὸν Δημιουργό τους, ἐλησμόνησαν καὶ τὶς καλὲς πράξεις. Δὲν ἐπίστευαν πλέον στὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ ἄρχισαν νὰ λατρεύουν τὰ εἰδωλα.

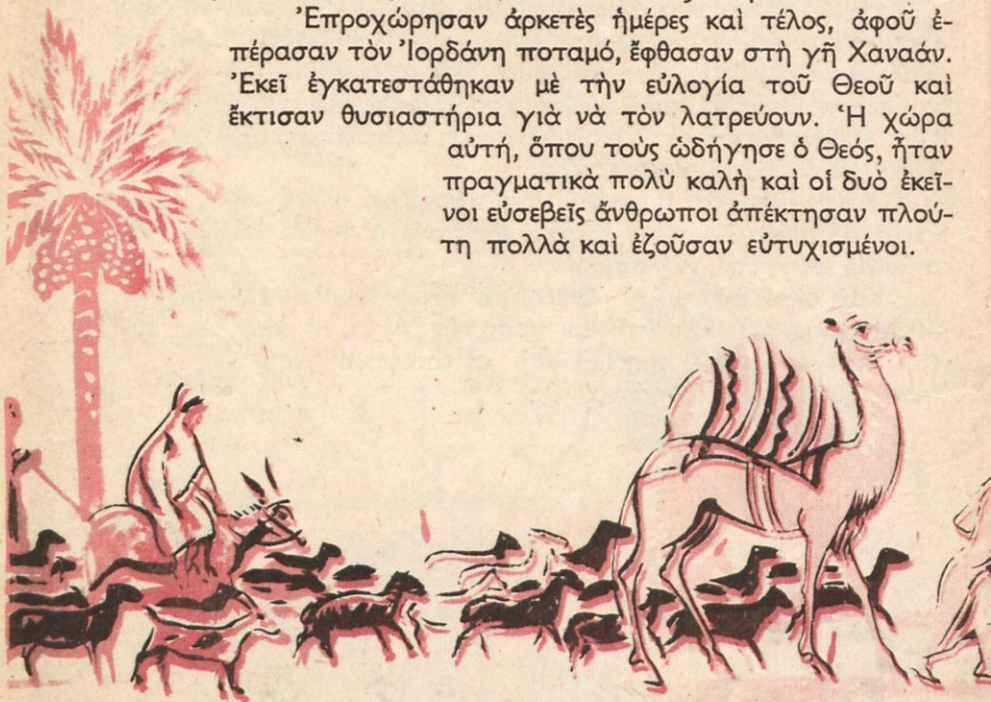
Μόνον ἓνας σεβάσμιος γέροντας, καλὸς καὶ δίκαιος, ὁ Ἀβραάμ, τοῦ κατοικοῦσε στὴ Μεσοποταμία, μόνον αὐτὸς ἔμεινε πιστὸς καὶ ἀφοσιωμένος στὸ Θεό.

Μιὰ ἡμέρα ἐκάλεσε ὁ Θεὸς τὸν Ἀβραάμ καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἀβραάμ, πάρε τὴ γυναῖκα σου τὴ Σάρα καὶ τὸν ἀνεψιό σου τὸν Λῶτ καὶ φύγε ἀπὸ τὸν τόπο αὐτὸν καὶ ἀπὸ τὸ σπίτι σου τὸ πατρικό. Νὰ φύγῃς καὶ νὰ πᾶς νὰ κατοικήσῃς στὴ χώρα ποὺ θὰ σοῦ δείξω. Ἐκεῖ θὰ σὲ εὐλογῇσῃ καὶ θὰ σὲ κάμω ἀρχηγὸ ἑνὸς μεγάλου ἔθνους.

Τότε ὁ Ἀβραάμ, πιστὸς στὴν παραγγελία τοῦ Κυρίου, ἐπῆρε τὴν γυναῖκα του τὴ Σάρα καὶ τὸν ἀνεψιό του τὸν Λῶτ, μαζὶ καὶ τοὺς δούλους του, τὰ ποίμνιά του καὶ ἐξεκίνησε.

Ἐπροχώρησαν ἀρκετὲς ἡμέρες καὶ τέλος, ἀφοῦ ἐπέρασαν τὸν Ἰορδάνη ποταμό, ἔφθασαν στὴ γῇ Χαναάν. Ἐκεῖ ἐγκατεστάθηκαν μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ ἔκτισαν θυσιαστήρια γιὰ νὰ τὸν λατρεύουν. Ἡ χώρα αὕτῃ, ὅπου τοὺς ὠδήγησε ὁ Θεός, ἦταν πραγματικὰ πολὺ καλὴ καὶ οἱ δυὸ ἐκεῖνοι εὐσεβεῖς ἄνθρωποι ἀπέκτησαν πλούτη πολλὰ καὶ ἐζοῦσαν εὐτυχισμένοι.

Ο Ἀβραάμ καὶ ὁ Λῶτ

Μὲ τὸν καιρὸ τὰ κοπάδια τοῦ Ἀβραάμ καὶ τοῦ Λῶτ ἔγιναν τόσο πολλὰ, πού δὲν ἔχωροῦσαν νὰ βοσκήσουν στὰ λιβάδια. Τότε οἱ βοσκοὶ τους ἄρχισαν νὰ μαλώνουν μεταξύ τους. Γι' αὐτὸ ὁ ἀγαθὸς Ἀβραάμ, ἐκάλεσε τὸν ἀνεψιὸ τοῦ Λῶτ καὶ τοῦ εἶπε:

— Παιδί μου Λῶτ, ἡ χώρα αὕτῃ δὲ φθάνει γιὰ τὰ κοπάδια μας καὶ οἱ βοσκοὶ μας κάθε τόσο φιλονικοῦν. Ἐμεῖς ὁμως δὲν ἀγαποῦμε τὶς φιλονικεῖες. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ χωρισθοῦμε. Διάλεξε ἐσύ, ὅπου θέλεις νὰ πᾶς νὰ κατοικήσης καὶ πῆγαινε μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ δική μου.

Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ὁ Λῶτ ἐπῆρε τὰ ποίμνιά του καὶ ἐπῆγε νὰ κατοικήσῃ στὴν εὐφορὴ πεδιάδα, κοντὰ σὲ δυὸ πλούσιες πόλεις, στὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορα.

Καὶ ὁ ἀγαθὸς ὁ Ἀβραάμ ἔμεινε στὴ γῇ Χαναάν.

Ἡ καταστροφὴ τῶν Σοδόμων καὶ Γομόρων

Ὁ Λῶτ, ὅπως εἶπαμε, ἐπῆγε καὶ κατοίκησε στὰ Σόδομα καὶ στὰ Γόμορα, πού ἦταν πολιτεῖες μεγάλες καὶ πλούσιες.

Ἀλλὰ οἱ κάτοικοι τῶν πολιτειῶν αὐτῶν ἦταν ἁμαρτωλοὶ καὶ δὲν ἐσέβονταν καθόλου τὸν Θεό. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς ἀπεφάσισε νὰ τοὺς καταστρέψῃ, γιὰ νὰ γίνῃ ἡ καταστροφὴ τοὺς παράδειγμα καὶ στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Προηγουμένως
ὁμως τοὺς ἔστειλε
δύο ἀγγέλους γιὰ
νὰ τοὺς συμβουλέψῃ νὰ μετανοήσουν. Μὰ ἐκεῖνοι δὲν τοὺς ἄκου-
σαν καὶ μάλιστα ἠθέλησαν νὰ τοὺς κακοποιήσουν.

Μόνον ὁ καλὸς ὁ Λῶτ τοὺς ἐδέχθηκε στὸ σπίτι του καὶ τοὺς
ἐφιλοξένησε. Γιατὶ μόνον αὐτὸς ἦταν πιστὸς καὶ εὐσεβὴς ἐκεῖ
στὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορα.

Καὶ οἱ ἄγγελοι εἶπαν τότε στὸν εὐσεβῆ Λῶτ :

— Λῶτ, ὁ Θεὸς εἶναι ὠργισμένος γιὰ τὶς ἀμαρτίες καὶ τὴν
ἀσέβεια τῶν κατοίκων καὶ θὰ καταστρέψῃ τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γό-
μορα. Ἐσεῖς ἐτοιμασθῆτε νὰ φύγετε. Μὰ μὴ γυρίσετε οὔτε τὴν
κεφαλὴ σας πίσω, ὅταν θὰ ἀκούσετε τὴν καταστροφή.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα πρῶι πρῶι ἐξεκίνησε ὁ Λῶτ μὲ τὴ γυναῖκα
του καὶ τὶς δυὸ θυγατέρες του νὰ φύγουν. Ἀλλὰ δὲν εἶχαν ἀκόμη
ἀπομακρυνθῆ πολὺ ἀπὸ τὸν καταραμένο ἐκεῖνον τόπο καὶ ἀμέ-
σως ἄρχισε νὰ πέφτῃ βροχὴ ἀπὸ θειάφι καὶ φωτιά, πού κατέ-
καιγαν τὰ πάντα, ἀνθρώπους, ζῶα καὶ σπίτια.

Περίεργη τότε ἡ γυναῖκα τοῦ Λῶτ ἐγύρισε
τὴν κεφαλὴ τῆς πίσω, νὰ ἰδῇ τὴν καταστροφή,
λησμονώντας τὴ διαταγὴ τοῦ ἀγγέλου. Ἀλλὰ
πρὶν ἀκόμη προφθάσῃ νὰ ἰδῇ τὸ φοβερὸ θέαμα,
ἡ περίεργη γυναῖκα ἀπολιθώθηκε καὶ ἔμεινε ἐκεῖ
διὰ παντὸς ὡς *στήλη ἁλατος*.

Καὶ αὐτὴ τὴν φορὰ ὁ Θεὸς μὲ τὴν κατα-
στροφή τῶν Σοδόμων καὶ Γομόρων ἔδωκε
ἓνα ἀκόμη παράδειγμα, πῶς τιμωρεῖ τοὺς κα-
κοὺς καὶ ἀμαρτωλοὺς ἀνθρώπους.

4 Ἡ γέννησι τοῦ Ἰσαάκ

Ὁ Θεὸς εἶχε ὑποσχεθῇ στὸν Ἀβραάμ ὅτι θὰ τὸν κάμῃ ἀρχηγὸ ἐνὸς μεγάλου ἔθνους. Καὶ ὁμως εἶχαν γεράσει πιά, καὶ ὁ Ἀβραάμ καὶ ἡ γυναῖκα του ἡ Σάρα καὶ ἀκόμη δὲν εἶχαν κανένα παιδί. Πῶς λοιπὸν θὰ ἀποκτοῦσε ἀπογόνους καὶ θὰ ἐγινόταν ἀρχηγὸς ἐνὸς μεγάλου ἔθνους;

Ἀλλὰ οἱ εὐσεβεῖς ἐκεῖνοι ἄνθρωποι, ὁ Ἀβραάμ καὶ ἡ Σάρα, ἂν καὶ ἦταν σὲ τόσο μεγάλη ἡλικία, δὲν ἔχαναν τὶς ἐλπίδες τους. Ἐδοξολογοῦσαν τὸν Κύριο καὶ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ τοὺς χαρίσῃ ἓνα παιδί.

Καὶ ὁ Θεὸς ἀληθινὰ δὲν τοὺς ἐλῃσμόνησε. Μιὰ ἡμέρα ἔστειλε τρεῖς ἀγγέλους τοῦ στῆ Χαναάν, στὸ σπίτι τοῦ Ἀβραάμ, γιὰ νὰ εἰποῦν ὅτι, πρὶν περάσῃ ἓνας χρόνος, ἡ Σάρα θὰ ἀποκτήσῃ τέκνο καὶ θὰ τὸ ὀνομάσουν Ἰσαάκ.

Καὶ ὦ! τοῦ θαύματος, ὕστερα ἀπὸ τὸν ὠρισμένο χρόνο, ὅπως προεῖπαν οἱ τρεῖς ἄγγελοι, ἐγέννησε ἡ Σάρα ἓνα παιδί πού τὸ ὠνόμασαν Ἰσαάκ, δηλαδὴ «χαρά».

Καὶ πραγματικὰ χαρὰ μεγάλη ἐγένετο τὸ σπίτι τοῦ Ἀβραάμ καὶ τῆς Σάρας ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἐγεννήθηκε ὁ Ἰσαάκ.

5 Ἡ Θυσία τοῦ Ἰσαάκ

Ὁ Θεὸς πολλὰς φορὲς δοκιμάζει τὴν πίστι καὶ τῶν καλῶν ἀνθρώπων. Γι' αὐτὸ θέλησε νὰ δοκιμάσῃ καὶ τὴν πίστι τοῦ Ἀβραάμ. Καὶ μιὰ ἡμέρα τοῦ εἶπε:

— Ἀβραάμ, πάρε τὸ ἀγαπητό σου παιδί, τὸν Ἰσαάκ, νὰ ἀνεβῆς ἐπάνω στὸ βουνὸ καὶ ἐκεῖ νὰ τὸ θυσιάσῃς.

Ὁ Ἀβραάμ ἐστενοχωρήθηκε πάρα πολύ, ἀλλὰ δὲν ἤθελε καὶ νὰ παραβῇ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα ἐπῆρε τὸν Ἰσαάκ, δύο δούλους καὶ ἓνα ζῶο φορτωμένο ξύλα καὶ ἐξεκίνησε.

Στὴ ρίζα τοῦ βουνοῦ ἄφησε τοὺς δούλους μὲ τὸ ζῶο καὶ αὐτὸς μαζί μὲ τὸν Ἰσαάκ ἀρχισαν νὰ ἀνεβαίνουν στὸ βουνό.

— Πάτέρα, ποῦ εἶναι τὸ πρόβατο πού θά θυσιάσωμε; ἐρώτησε ὁ Ἰσαάκ.

— Θὰ μᾶς τὸ στείλῃ ὁ καλὸς Θεός, εἶπε τότε ἐκεῖνος. Ὅταν ἔφθασαν στὴν κορυφή, ὁ Ἀβραάμ ἐτοίμασε τὸ θυσιαστήριον καὶ ἔβαλε ἐπάνω τὸν Ἰσαάκ γιὰ νὰ τὸν θυσιάσῃ. Ἀλλὰ ἐκείνῃ τῇ στιγμή ἓνας ἄγγελος ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τοῦ εἶπε:

— Ἀβραάμ, Ἀβραάμ, ὁ Κύριος ἐδοκίμασε τὴν πίστι σου. Νὰ μὴ θυσιάσῃς τὸν Ἰσαάκ.

Ὁ Ἀβραάμ τότε ἐγύρισε τὸ βλέμμα τοῦ καὶ εἶδε ἓνα κριάρι κοντὰ σὲ ἓναν θάμνο. Καὶ τὸ κριάρι αὐτὸ ἐθυσίασε ἐπάνω στὸ θυσιαστήριον
ὁ Ἀβραάμ.

Ὁ γάμος τοῦ Ἰσαάκ

Ἐπειτα ἀπὸ μερικά χρόνια ὁ Ἀβραάμ εἶχε πιά γεράσει πολὺ καὶ ἤθελε, πρὶν πεθάνῃ, νὰ καλοπαντρέψῃ τὸν Ἰσαάκ. Ἀλλὰ στὴ γῇ Χαναάν δὲν ὑπῆρχε καμιὰ κατάλληλη νύφη.

Γι' αὐτὸ ἔστειλε τὸν πιστό του ὑπηρέτη τὸν Ἐλιέζερ στὴ Μεσοποταμία, νὰ βρῇ ἀπὸ ἐκεῖ μιὰ καλὴ νύφη γιὰ τὸν Ἰσαάκ.

Ὁ Ἐλιέζερ ἐπῆρε δέκα καμήλες καὶ πλούσια δῶρα καὶ ἐπῆγε στὴ Μεσοποταμία. Ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ, ἔσταμάτησε σὲ ἓνα πηγάδι γιὰ νὰ ξεκουραστῇ. Τότε

ἐγονάτισε, ἔκαμε τὴν προσευχή του στὸ Θεὸ καὶ εἶπε :

— Θεὲ τοῦ Ἀβραάμ, κάμε ἡ κόρη ποὺ θὰ ἔλθῃ καὶ θὰ μοῦ δώσῃ νὰ πιῶ καὶ θὰ ποτίσῃ καὶ τὶς καμήλες, νὰ εἶναι ἡ νύφη τοῦ Ἰσαάκ.

Σὲ λίγο ἦρθε στὸ πηγάδι μιὰ κόρη, ἡ Ρεβέκκα καὶ μὲ προθυμία ἔδωσε νερὸ στὸν Ἐλιέζερ καὶ ἐπότισε καὶ τὶς καμήλες του. Ὁ Ἐλιέζερ ἐκατάλαβε τότε, ὅτι ὁ Θεὸς ἔστειλε αὐτὴ τὴν καλὴν κόρη ἐκεῖ καὶ ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ κατάλληλη νύφη γιὰ τὸν Ἰσαάκ.

Τὸ βράδυ ὁ Ἐλιέζερ ἔμεινε στὸ σπίτι τῆς Ρεβέκκας καὶ τότε τὴν ἐζήτησε ἀπὸ τὸν πατέρα της καὶ τὸν ἀδελφὸ της, τὸν Λάβαν νὰ τὴν δώσουν γυναῖκα στὸν Ἰσαάκ.

— Ἀς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, εἶπαν ἐκεῖνοι.

Καὶ σὲ λίγες ἡμέρες ἡ Ρεβέκκα μὲ τὴν εὐλογία τῶν γονέων της καὶ τοῦ ἀδελφοῦ της ἐξεκίνησε γιὰ τὴ γῇ Χαναάν. Καὶ ἐκεῖ πιά τότε ἔγινε ὁ γάμος της μὲ τὸν Ἰσαάκ.

‘Ο ‘Ησαῦ καὶ ὁ ‘Ιακώβ

‘Ο ‘Ισαὰκ καὶ ἡ Ρεβέκκα ἐζησαν εὐτυχισμένοι ἐκεῖ στὴ γῇ Χαναάν καὶ ἀπέκτησαν δυὸ παιδιά δίδυμα. Τὸ ἓνα τὸ ὠνόμασαν ‘Ησαῦ καὶ τὸ ἄλλο τὸ ὠνόμασαν ‘Ιακώβ.

‘Ο ‘Ησαῦ ἦταν ὁ πρωτότοκος. Καὶ ὅταν ἐμεγάλωσε ἀγαποῦσε πολὺ νὰ πηγαίνει στὸ κυνήγι, νὰ ἐργάζεται στὰ χωράφια καὶ νὰ φυλάη τὰ ποίμνια. Τὸ σῶμα του ἦταν ὅλο σχεδὸν τριχωτό. Εἶχε ὅμως καὶ ἓνα ἐλάττωμα, ἦταν πολὺ ζωηρὸς καὶ προπαντὸς λαίμαργος. Δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἑαυτό του.

Ἀντίθετα ὁ ἄλλος ἀδελφός, ὁ ‘Ιακώβ, ἦταν ἡσυχος. Ἐπρωτιμοῦσε νὰ μένῃ στὸ σπίτι, ἐβοηθοῦσε τὴ μητέρα του καὶ ἦταν πολὺ ὑπάκουος. Γι’ αὐτὸ καὶ ἡ Ρεβέκκα ἀγαποῦσε πολὺ περισσότερο τὸν ‘Ιακώβ.

‘Ο ‘Ισαὰκ πάλι ἀγαποῦσε περισσότερο τὸν ‘Ησαῦ, γιατί ἐφρόντιζε γιὰ τὰ χωράφια καὶ γιὰ τὰ ποίμνια καὶ ἀκόμη γιατί τοῦ ἔφερνε τακτικὰ κυνήγι.

Μιά ἡμέρα ὁ ‘Ιακώβ ἦταν στὸ σπίτι καὶ ἐμαγεύερε φακὴ. Μόλις εἶχε τελειώσει τὸ μαγεῖρεμα, ἔρχεται καὶ ὁ ‘Ησαῦ κατακουρασμένος ἀπὸ τὰ χωράφια καὶ πολὺ πεινασμένος. Καὶ καθὼς ἦταν λαίμαργος καὶ δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὴς ἐπιθυμίες του, εἶπε στὸν ἀδελφό του τὸν ‘Ιακώβ:

— ‘Ιακώβ, δῶσε μου σὲ παρακαλῶ ἓνα πιάτο φακὴ, γιατί καθὼς βλέπεις τώρα ἔρχομαι ἀπὸ τὰ χωράφια καὶ εἶμαι ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ ἀπὸ τὴν πείνα.

‘Ο ‘Ιακώβ τότε ἐσκέφθηκε ὅτι ἦταν εὐκαιρία νὰ πάρῃ αὐτὸς τὰ πρωτότοκία ἀπὸ τὸν ἀδελφό του καὶ τοῦ ἀπήντησε:

— Θὰ σοῦ δώσω εὐχαρίστως ἓνα πιάτο φακὴ, ἂν θελήσῃς νὰ μοῦ πωλήσῃς τὰ πρωτότοκιά σου γι’ αὐτὸ τὸ πιάτο τῆς φακῆς.

— Θὰ σοῦ τὰ πωλήσω, γιατί πεινῶ πολὺ, εἶπε ὁ ‘Ησαῦ.

— Μὰ ὁ λόγος σου δὲν μοῦ φθάνει, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ ‘Ιακώβ. Θέλω νὰ μοῦ ὀρκισθῇς προηγουμένως.

Καὶ πραγματικὰ ὁ ‘Ησαῦ ὥρκισθηκε καὶ ἐπώλησε τὰ πρωτότοκία του στὸν ἀδελφό του ‘Ιακώβ «ἀντὶ πινακίου φακῆς». Τὰ πρωτότοκία εἶχαν μεγάλη σημασία τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Γιὰ τὸν ὁ πρωτότοκος ἐκληρονομοῦσε ὅλη τὴν πατρικὴ περιουσία.

ν' Ἡ εὐλογία τοῦ Ἰακώβ

Πέρασαν ἀπὸ τότε πολλὰ χρόνια. Στὸ μετα-
ξύ ὁ Ἰσαὰκ εἶχε πιά γεράσει πολὺ κι ἦταν τυφλός.
Μιὰ μέρα ἐφώνησε τὸν Ἡσαῦ καὶ τοῦ εἶπε:
— Ἐτοίμασέ μου ἓνα καλὸ φαγητό, γιατί θέλω
νὰ σοῦ δώσω τὴν εὐλογία μου.

Καὶ ὁ Ἡσαῦ ἔτρεξε νὰ τοῦ φέρῃ κυνήγι. Ἀλλὰ
ἡ Ρεβέκκα ἤθελε νὰ τὴν πάρῃ τὴν εὐχὴ ὁ Ἰακώβ.
Γι' αὐτὸ τὸν ἔστειλε κρυφὰ νὰ φέρῃ δυὸ ἐρίφια.
Κι ἀφοῦ τὰ μαγείρεψε τὸν ἔντυσέ μὲ τὰ ροῦχα
τοῦ Ἡσαῦ καὶ ἐσκέπασε τὰ χέρια του καὶ τὸ λαι-
μό του μὲ τὸ δέρμα τῶν ἐριφίων. Ἐπειτα τοῦ
ἔδωσε τὸ φαγητό, νὰ τὸ πᾶῃ στὸν πατέρα του
τὸν Ἰσαὰκ καὶ τὸν ἐσυμβούλευσε τί νὰ κάμῃ, γιὰ
νὰ πάρῃ αὐτὸς τὴν εὐλογία.

Ὁ τυφλὸς Ἰσαὰκ τὸν ἐψηλάφησε, μὰ
δὲν τὸν ἀνεγνώρισε καὶ εἶπε:

— Αἱ μὲν χεῖρες, χεῖρες Ἡσαῦ, ἡ δὲ φωνή,
φωνὴ Ἰακώβ! Κατόπιν ἔφαγε καὶ τὸν εὐλόγησε.

Σὲ λίγο ἐγύρισε ὁ Ἡσαῦ καὶ μόλις
ἔμαθε τί ἔγινε, ἐθύμωσε πολὺ καὶ ἤθελε νὰ
τιμωρῇ τὸν ἀδελφό του. Τότε ἡ Ρεβέκ-
κα ἐσυμβούλεψε τὸν Ἰακώβ νὰ φύγῃ καὶ
νὰ πᾶῃ στὴ Μεσοποταμία, στὸν ἀ-
δελφό της τὸν Λάβαν. Καὶ τοῦ

εἶπε νὰ μείνῃ ἐκεῖ
πολὺν καιρό, ὥσ-
που νὰ περάσῃ
πιά ἐντελῶς ὁ
θυμὸς τοῦ Ἡσαῦ. ν

Τὸ ὄνειρο τοῦ Ἰακώβ

Ὁ Ἰακώβ ἄκουσε τὴ συμβουλὴ τῆς μητέρας του καὶ ἔφυγε γιὰ τὴ Μεσοποταμία. Ἐβράδισε ὅλη τὴν ἡμέρα. Τὸ βράδυ κουρασμένος ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ καὶ ἔβαλε γιὰ προσκέφαλο μιὰ πέτρα.

Τὴν νύκτα ἐκείνη εἶδε στὸν ὕπνο του μιὰ σκάλα, ποὺ ἔφθανε ἀπὸ τὴ γῆ ἕως τὸν οὐρανό. Ἄγγελοι Κυρίου ἀνέβαιναν καὶ κατέβαιναν ψάλλοντας μέ μελωδική φωνή. Καὶ ὁ Θεὸς, ποὺ ἦταν στὴν κορυφή, εἶπε στὸν Ἰακώβ:

—Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς τῶν πατέρων σου. Μὴ φοβᾶσαι. Θὰ σὲ προστατέψω καὶ θὰ σὲ ξαναφέρω στὴ γῆ Χαναάν.

Ὅταν ἐξύπνησε ὁ Ἰακώβ, ἐκάλυψε, ὅτι ὁ τόπος ἐκεῖνος

ἦταν ἱερός. Ἀμέσως ἔστησε ὄρθια τὴν πέτρα, ποὺ εἶχε γιὰ προσκέφαλο, ἔχυσε ἐπάνω ὀλίγο λάδι καὶ ἔκαμε θυσία γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεό. Κατόπιν ἐσυνέχισε τὸν δρόμο του πρὸς τὴν Μεσοποταμία.

Ἡ ἐπιστροφή τοῦ Ἰακώβ

Ὁ Ἰακώβ, ὅταν ἔφθασε στή Μεσοποταμία, ἐπῆγε ἀμέσως στὸν θεῖο του τὸν Λάβαν. Ἐκεῖ ἔμεινε ὁ Ἰακώβ εἴκοσι ὁλόκληρα χρόνια καὶ ἐφύλαγε τὰ πρόβατα τοῦ θεῖου του. Ἐγινε δηλαδὴ βοσκὸς στὰ ποίμνια τοῦ θεῖου του Λάβαν.

Στὸ μεταξύ ἐπαντρεύθηκε, ἀπέκτησε δώδεκα παιδιά καὶ ἐζοῦσε μὲ τὴν οἰκογένειά του στή Μεσοποταμία εὐτυχισμένος.

Καὶ ὅταν ἐπέθανε ὁ θεῖος του ὁ Λάβαν, τότε ἐκληρονόμησε ὅλα του τὰ ποίμνια καὶ τὴν ἄλλη του περιουσία.

Ὡστόσο ποτὲ δὲν ἐλησμόνησε τὴν πατρίδα του, τὴ γῆ Χαναάν καὶ εἶχε στὸ νοῦ του νὰ ξαναγυρίσει, ἀλλὰ ἐφοβόταν τὸν θυμὸ τοῦ Ἡσαῦ, τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ἀφοῦ ὅμως ἐπέρασαν εἴκοσι χρόνια, τέλος ἀπεφάσισε νὰ γυρίσει στή Χαναάν. Ἐπῆρε λοιπὸν καὶ τὴν οἰκογένειά του καὶ τὰ ποίμνιά του καὶ ἐξεκίνησε. Καὶ ὅταν ἐπλησίαζε νὰ φθάσει, ἔστειλε προηγουμένως μερικοὺς δούλους μὲ πολλὰ δῶρα στὸν ἀδελφό του τὸν Ἡσαῦ.

Ὁ Ἡσαῦ μόλις ἔμαθε ἀπὸ τοὺς δούλους, ὅτι ξαναγύριζε ὁ ἀδελφός του ὁ Ἰακώβ, εὐχαριστήθηκε πολὺ καὶ ἔτρεξε ἀμέσως νὰ τὸν προϋπαντήσῃ. Εἶχε λησμονήσει πιά τὸ παλιὸ ἐκεῖνο ἐπεισόδιο μὲ τὰ πρωτοτόκια καὶ τὸν εἶχε συγχωρήσει.

Ὅταν συναντήθηκαν οἱ δύο ἀδελφοὶ ἔπεσε ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου καὶ ἔτσι ἀγκαλιασμένοι ἐκλαιγαν ὥρα πολλή. Τέλος συνήλθαν καὶ ὁ Ἰακώβ παρουσίασε τὴν οἰκογένειά του στὸν Ἡσαῦ. Καὶ ἐκεῖνος μὲ χαρὰ τοὺς ἀγκάλιασε καὶ τοὺς ἐφίλησε ὅλους μὲ τὴ σειρά.

Ἀπὸ τότε πλὴν οἱ δύο ἀδελφοί, ὁ Ἰακώβ καὶ ὁ Ἡσαῦ, ἐζησαν ἐκεῖ στὴ γῆ Χαναάν ἀγαπημένοι καὶ πολὺ εὐτυχισμένοι.

Ἡ ἱστορία τοῦ Ἰωσήφ

Ἀπὸ τὰ δώδεκα παιδιά ποὺ εἶχε ὁ Ἰακώβ, περισσότερο ἀγαποῦσε τὸν Ἰωσήφ καὶ τὸν εἶχε πάντοτε κοντά του. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἰωσήφ ἐσεβόταν τὸν πατέρα του καὶ ἦταν πολὺ φρόνιμος καὶ πολὺ ὑπάκουος.

Αὐτὴ ὅμως ἡ ξεχωριστὴ ἀγάπη ποὺ ἔδειχνε ὁ Ἰακώβ στὸν Ἰωσήφ, ἔκαμε τὰ ἄλλα παιδιά νὰ τὸν ζηλεύουν καὶ νὰ τὸν φθονοῦν. Γι' αὐτὸ μάλιστα καὶ ποτὲ δὲν τοῦ ἐμιλοῦσαν μὲ γλυκὰ λόγια καὶ δὲν τοῦ ἐφέρονταν μὲ ἀγάπη.

Κάποια ἡμέρα ὁ Ἰακώβ ἔκαμε ἓνα καινούργιο καὶ ὠραῖο φόρεμα στὸν Ἰωσήφ. Μόλις τὸν εἶδαν τὰ ἀδελφία του μὲ τὸ καινούργιο φόρεμα, ἄρχισαν ὄχι μονάχα νὰ τὸν φθονοῦν, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν μισοῦν.

Περισσότερο ὅμως τὸν ἐμίσησαν τὰ ἀδελφία του ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ τοὺς διηγήθηκε τὰ ἐξῆς δύο ὄνειρα ποὺ εἶδε :

Στὸ πρῶτο ὄνειρο εἶδε ὅτι ἐθέριζε μαζί μὲ τὰ ἀδελφία του στὸ χωράφι. Καὶ ἐκεῖ ποὺ ἔδεναν τὰ δεμάτια καὶ τὰ ἐπετοῦσαι πέρα, τὸ δικό του τὸ δεμάτι ἐστάθηκε ὄρθιο, ἐνῶ τὰ ἄλλα ἔπεσαν ὅλα κάτω καὶ τὸ ἐπροσκύνησαν.

Στὸ δεύτερο ὄνειρο εἶδε, ὅτι ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη καὶ ἄλλα ἑνδεκα ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ κατέβηκαν καὶ τὸν ἐπροσκύνησαν.

Ὁ Ἰακώβ ὅταν τὰ ἄκουσε, εὐχαριστήθηκε καὶ εἶπε :

— Παιδί μου, ἐσύ μιὰ ἡμέρα θὰ γίνῃς μεγάλος ἄνθρωπος καὶ ὅλοι μας θὰ σὲ προσκυνήσωμε.

Τὰ ἀδελφία του ὅμως ἀντὶ νὰ χαροῦν γι' αὐτὸ τὸν ἐμίσησαν ἀκόμη πιο πολὺ.

Η πώλησι τοῦ Ἰωσήφ

Μιά ἡμέρα ὁ Ἰακώβ ἔστειλε τὸν Ἰωσήφ νὰ ἰδῇ τοὺς ἀδελφούς του στὴν ἐξοχή, ὅπου ἔβοσκαν τὰ πρόβατα.

Ἐκεῖνοι μόλις τὸν εἶδαν νὰ ἔρχεται, εἶπαν μεταξύ τους :

— Νὰ αὐτὸς ποὺ βλέπει τὰ μεγάλα ὄνειρα. Ἐλᾶτε νὰ τὸν φονεύσωμε.

Μὰ ὁ Ρουβὴμ, ὁ μεγαλύτερος, τοὺς εἶπε :

— Ἄς μὴ βάψωμε τὰ χέρια μας μὲ ἀδελφικὸ αἷμα. Ἄς τὸν ρίξωμε καλύτερα σὲ ἓναν βαθὺ λάκκο νὰ πεθάνη ἀπὸ τὴν πείνα. Τὰ εἶπε αὐτὰ ὁ Ρουβὴμ, γιατί εἶχε σκοπὸ νὰ τὸν σώσῃ.

Κατὰ σύμπτωσι ὅμως ἐπερνοῦσαν ἐκείνη τὴν ὥρα ἀπὸ ἐκεῖ μερικοὶ ἔμποροι Ἰσραηλῖτες, ποὺ ἐπῆγαιναν στὴν Αἴγυπτο.

Τότε ὁ Ἰούδας λέγει στοὺς ἄλλους ἀδελφούς :

— Ἐγὼ λέγω ὅτι εἶναι προτιμότερο νὰ τὸν πωλήσωμε.

Καὶ τότε τὸν ἐπώλησαν στοὺς ἐμπόρους. Τοῦ ἔβγαλαν ὅμως τὸ φόρεμα καὶ ἀφοῦ τὸ ἐξέσχισαν, τὸ ἔβαψαν μὲ τὸ αἷμα ἐνὸς κατσικιοῦ καὶ τὸ ἔστειλαν στὸν πατέρα τους.

Ὁ Ἰακώβ μόλις εἶδε τὸ αἱματωμένο φόρεμα τοῦ Ἰωσήφ, ἄρχισε νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητα, γιατί ἐνόμισε ὅτι τὸν εἶχαν κατασπαράξει τὰ ἄγρια θηρία στὸ δρόμο.

‘Ο ‘Ιωσήφ στή φυλακή

Οί ἔμποροι ὅταν ἔφθασαν στήν Αἴγυπτο, ἐπώλησαν τὸν ‘Ιωσήφ στὸν ἄρχοντα Πετεφρῇ, ποῦ ἦταν σωματοφύλακας τοῦ βασιλιά Φαραώ.

‘Ο Πετεφρῆς τὸν συμπάθησε καὶ τὸν ἔκαμε οἰκονόμο τοῦ σπιτιοῦ του. Ἀλλὰ ἡ γυναῖκα του ἦταν δύστροπη καὶ τὸν κατηγορήσε τὸν ‘Ιωσήφ, ὥσπου τὸν ἔστειλε στή φυλακή.

Ἐκεῖ στή φυλακή εὐρίσκονταν τότε φυλακισμένοι ὁ ἀρχιοινοχός καὶ ὁ ἀρχισιτοποιός τοῦ Φαραώ. Ἐνα πρῶι τοὺς εἶδε ὁ ‘Ιωσήφ καὶ τοὺς δύο πολὺ στενοχωρημένους καὶ τοὺς ἐρώτησε τί ἔχουν, τί τοὺς συμβαίνει.

—Ἐγώ, τοῦ λέγει ὁ ἀρχιοινοχός, εἶδα ἀπόψε ἓνα ὄνειρο. Εἶδα τρία κλήματα, ποῦ ἔβγαλαν φύλλα καὶ σταφύλια. Κι ἐγώ, ἔκοφα τὰ σταφύλια, τὰ ἔστιψα σὲ ἓνα ποτήρι καὶ τὸ πρόσφερα τοῦ Φαραώ.

—Μὴ στενοχωρῆσαι, τοῦ λέγει ὁ ‘Ιωσήφ. Σὲ τρεῖς ἡμέρες θὰ βγῆς καὶ θὰ ξαναπᾶς στή θέσι σου, στὸ παλάτι τοῦ Φαραώ. Ἀλλὰ, σὲ παρακαλῶ πολὺ, νὰ μὴ μέλησμονήσης κι ἐμένα.

—Καὶ ἐγώ, τοῦ λέγει ὁ ἀρχισιτοποιός, εἶδα στὸ ὄνειρό μου, ὅτι ἔκρατοῦσα ἐπάνω στὸ κεφάλι μου τρία πανέρια μὲ γλυκίσματα. Καὶ κατέβαιναν τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ διαρκῶς καὶ μοῦ τὰ ἔτρωγαν.

—Φίλε μου, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ ‘Ιωσήφ, τὸ ὄνειρό σου δὲν εἶναι καλό. Σὲ τρεῖς ἡμέρες θὰ σὲ κρεμάσουν καὶ τότε θὰ ἔλθουν τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ νὰ σὲ φᾶνε.

Καὶ πραγματικὰ σὲ τρεῖς ἡμέρες ὁ ἓνας κατὰ διαταγὴν τοῦ Φαραώ ἐκρεμάσθηκε. Καὶ ὁ ἄλλος ξαναπῆγε στή θέσι του. Ἀλλὰ ὥστόσο τὸν ‘Ιωσήφ τὸν φίλο του τὸν ἐλησμόνησε!

ΜΤὰ ὄνειρα τοῦ Φαραώ

Εἶχαν περάσει δυὸ ὁλόκληρα χρόνια καὶ ὁ Ἰωσήφ ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη νὰ εἶναι στὴ φυλακὴ. Ἀλλὰ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ συνέβη κάτι σοβαρό. Ὁ Φαραώ εἶδε δυὸ σημαντικὰ ὄνειρα.

Στὸ πρῶτο εἶδε ὅτι ἐβγῆκαν ἀπὸ τὸν Νεῖλο ποταμὸ ἑπτὰ παχειὲς ἀγελάδες καὶ ἔβοσκαν κοντὰ στὴν ὄχθη. Ἐπειτα ἐβγῆκαν ἄλλες ἑπτὰ ἀγελάδες ἰσχνὲς καὶ ἀμέσως αὐτὲς οἱ ἰσχνὲς ἐχύμηναν καὶ ἔφαγαν τὶς παχειές.

Στὸ δεύτερο ὄνειρο εἶδε ὁ Φαραώ, ὅτι ἐφύτρωσαν στὴν ὄχθη τοῦ Νείλου ἑπτὰ στάχυα γεμᾶτα καρπὸ. Κατόπιν ἐφύτρωσαν ἄλλα ἑπτὰ στάχυα ἀδύνατα. Καὶ αὐτὰ τὰ ἀδύνατα ἔφαγαν τὰ πρῶτα, τὰ παχειά.

Ἐξύπνησε τέλος ὁ Φαραώ καὶ ἀνήσυχος ἐκάλεσε ὅλους τοὺς σοφοὺς καὶ τοὺς ὄνειροκρίτες τῆς χώρας, γιὰ νὰ τοῦ ἐξηγήσουν τὰ ὄνειρα. Ἀλλὰ κανένας δὲν ἠμπόρεσε νὰ τοῦ τὰ ἐξηγήσῃ.

Τότε ὁ ἀρχαιονοχὸς ἐθυμῆθηκε τὸν Ἰωσήφ καὶ τὸ εἶπε στὸν Φαραώ. Καὶ ὁ Φαραώ διέταξε νὰ φέρουν ἀμέσως τὸν Ἰωσήφ ἐκεῖ. Ὁ Ἰωσήφ, ἀφοῦ ἄκουσε τὰ ὄνειρα, εἶπε στὸν Φαραώ :

—Βασιλιά μου, καὶ τὰ δυὸ ὄνειρα εἶναι σημαντικὰ, μὰ ἔχουν τὴν ἴδια σημασία. Οἱ ἑπτὰ παχειὲς ἀγελάδες καὶ τὰ ἑπτὰ γεμᾶτα στάχυα φανερώνουν ἑπτὰ ἔτη καλῆς ἐσοδείας. Ἀλλὰ οἱ ἑπτὰ ἰσχνὲς ἀγελάδες καὶ τὰ ἑπτὰ ἀδύνατα στάχυα φανερώνουν, ὅτι θὰ ἀκολουθήσουν ἔπειτα ἑπτὰ χρόνια δυστυχίας καὶ πείνας.

Ὁ Φαραώ εὐχαριστήθηκε ἀπὸ τὴν ἐξήγησι, ποὺ ἔδωσε στὰ ὄνειρά του ὁ Ἰωσήφ καὶ τὸν διώρισε ἄρχοντα τῆς Αἰγύπτου. Τοῦ ἀνέθεσε μάλιστα νὰ κάμῃ ἀποθῆκες καὶ νὰ συγκεντρώσῃ τὰ περίσσια προϊόντα, νὰ τὰ ἔχουν στὰ χρόνια τῆς δυστυχίας. M

Ἡ δόξα τοῦ Ἰωσήφ

Σύμφωνα μὲ τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραῶ ἔγινε στὰ ἑπτὰ πρῶτα χρόνια μεγάλη εὐφορία στὴν Αἴγυπτο. Καὶ ὁ Ἰωσήφ ἔκαμε ἀποθήκες καὶ ἐμάζεψε μέσα ὅλα τὰ προϊόντα ποὺ ἐπερίσσευαν.

Ἐπειτα ἦλθαν καὶ τὰ ἑπτὰ χρόνια τῆς δυστυχίας. Μὰ οἱ βασιλικὲς ἀποθήκες ἦταν γεμᾶτες. Ὁ Ἰωσήφ τὶς ἀνοίξε καὶ ἔδιδε σὲ ὅλους. Ἔδιδε ἀκόμη καὶ στοὺς ξένους.

Τέλος ἡ πείνα καὶ ἡ δυστυχία ἔφθασε καὶ στὴ γῆ Χαναάν. Τότε ὁ Ἰακώβ ἔστειλε τὰ δέκα παιδιὰ του στὴν Αἴγυπτο νὰ ἀγοράσουν σιτάρη. Ἐκράτησε μόνον τὸν μικρότερο, τὸν Βενιαμίν.

Ὅταν ἔφθασαν οἱ δέκα ἀδελφοὶ στὴν Αἴγυπτο, ἐπῆγαν στὸν Ἰωσήφ καὶ χωρὶς νὰ τὸν γνωρίσουν, τοῦ εἶπαν ποιοὶ εἶναι, ἀπὸ ποῦ ἔρχονται καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ τοὺς δώσῃ σιτάρη. Ὁ Ἰωσήφ τοὺς ἀνεγνώρισε, ἀλλὰ δὲν φανερώθηκε, γιατί ἤθελε νὰ τοὺς δοκιμάσῃ καὶ τοὺς εἶπε :

—Ἐσεῖς λέτε ὅτι εἰσθε παιδιὰ τοῦ Ἰακώβ καὶ ὅτι ἔχετε καὶ ἄλλον ἀδελφὸ μικρότερο. Ἐγὼ ὅμως νομίζω ὅτι εἰσθε κατάσκοποι. Γι' αὐτὸ θὰ κρατήσω ἓναν ἀπὸ σᾶς ἐδῶ, καὶ ὅταν θὰ γυρίσετε θὰ μοῦ φέρετε καὶ τὸν μικρότερο ἀδελφὸ σας, γιὰ νὰ πιστέψω.

Ἔτσι οἱ ἑννέα ἀδελφοί, ἀφοῦ ἄφησαν ἐκεῖ τὸν Συμεὼν, ἐφόρτωσαν τὶς καμήλες τοὺς σιτάρη καὶ ἔφυγαν γιὰ τὴ γῆ Χαναάν.

Ἀλλὰ ὁ Ἰωσήφ εἶχε διατάξει νὰ βάλουν κρυφὰ στὸ σακκὶ τοῦ καθενὸς τὰ χρήματά του καὶ ἀρκετὲς τροφές γιὰ τὸν δρόμο.

Ἡ ἀναγνώρισι τοῦ Ἰωσήφ

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ σιτάρι, οἱ ἀδελφοὶ μαζί με τὸν Βενιαμὶν ξαναῆλθαν στὴν Αἴγυπτο.

Ὁ Ἰωσήφ τοὺς ἔκαμε τότε πλούσιο τραπέζι καὶ κατόπιν, ἀφοῦ τοὺς ἔδωσε ὅσο σιτάρη ἤθελαν, τοὺς ἄφησε ὅλους νὰ φύγουν. Ἀλλὰ σὲ λίγο, ἔστειλε στρατιῶτες καὶ τοὺς συνέλαβαν.

—Εἶσθε ἀχάριστοι, εἶπαν οἱ στρατιῶτες. Ἐκλέψατε τὸ χρυσὸ ποτήρι τοῦ Κυρίου μας.

Ἐψαξαν μάλιστα καὶ τὸ εὗρηκαν μέσα στὸ σακκὶ τοῦ Βενιαμίν. Τοῦ τὸ εἶχαν βάλει ἐπίτηδες. Τέλος τοὺς ξανάφεραν στὸν Ἰωσήφ καὶ ἐκεῖνος τοὺς εἶπε :

—Ἐσεῖς οἱ ἄλλοι νὰ φύγετε. Τὸν κλέφτη θὰ τὸν κρατήσω ἐδῶ, νὰ γίνῃ δοῦλος μου.

Τότε ὅλοι ἔπεσαν στὰ πόδια τοῦ Ἰωσήφ καὶ τὸν παρακαλοῦσαν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἰωσήφ δὲν ἠμπόρεσε νὰ συγκρατηθῇ πιὸ πολύ. Ἀγκάλιασε τοὺς ἀδελφοὺς του, τοὺς διηγήθηκε τὴν ἱστορία του καὶ τοὺς ἐκάλεσε νὰ ζήσουν ἐκεῖ.

Ὁ Ἰακώβ στὴν Αἴγυπτο

Ὅταν οἱ δέκα ἀδελφοὶ ἐγύρισαν στὴν Χαναὰν καὶ εἶπαν στὸν πατέρα τους, ὅτι ὁ Ἰωσήφ ζῇ καὶ ὅτι ἔχει μεγάλη θέσι στὴν Αἴγυπτο, τότε καὶ ἐκεῖνος ἐχάρηκε πάρα πολὺ κι εὐχαρίστησε τὸν Θεὸ ἀπὸ τὰ βράθῃ τῆς ψυχῆς του.

Σὲ λίγες ἡμέρες ἐξεκίνησε μαζί μὲ τὰ παιδιά του καὶ μὲ τὶς οἰκογένειές τους γιὰ τὴν Αἴγυπτο. Ὅταν τέλος πάντων ἔφθασαν, συναντήθηκαν ἐκεῖ ὁ Ἰακώβ μὲ τὸν Ἰωσήφ, ἔπεσε ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου καὶ ἐκλαιγαν ἀπὸ τὴ συγκίνησί τους ὥρα πολλή.

Ἐπειτα ἐπῆγαν καὶ ἐγκατεστάθηκαν ὅλοι μαζί πέρα ἀπὸ τὸ Νεῖλο ποταμὸ σὲ μιὰ πλούσια ἐπαρχία, πού τοὺς τὴν ἐδώρησε ὁ Φαραώ.

Ὁ Ἰακώβ ἔζησε στὴν Αἴγυπτο ἀρκετὰ ἀκόμη χρόνια. Καὶ ὅταν ἐνίωσε νὰ πλησιάζῃ τὸ τέλος του, εὐλόγησε τὰ παιδιά του καὶ τοὺς εἶπε νὰ μείνουν πιστὰ στὸν Θεὸ τῶν πατέρων τους.

Ἀφοῦ πὰ ἀπέθανε ὁ Ἰακώβ, τότε οἱ ἀπόγονοί του ἐχωρίσθησαν σὲ δώδεκα φυλές, ὅσα ἦταν καὶ τὰ παιδιά του. Ἔτσι ἐγίναν οἱ 12 φυλές τοῦ Ἰσραὴλ.

Μ'Η γέννησι τοῦ Μωυσῆ

Στὴν ἀρχὴ οἱ Ἰσραηλῖτες ἐζοῦσαν ἐκεῖ στὴν Αἴγυπτο εὐ-
τυχισμένοι καὶ διαρκῶς αὐξάνονταν καὶ ἐπληθύνονταν.

Ἐπειτα ὁμως ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια ἔγιναν τόσοι πολλοί,
ὥστε ἓνας ἀπὸ τοὺς Φαραὼ ἀνησύχησε σοβαρὰ καὶ διέταξε
νὰ βάζουν τοὺς Ἰσραηλῖτες στὶς πιὸ βαρεῖες ἀγγαρεῖες τοῦ κρά-
τους. Μὰ καὶ πάλι οἱ Ἰσραηλῖτες δὲν ὀλιγόστευαν.

Τέλος, ἄλλος αὐστηρότερος Φαραὼ, διέταξε νὰ ρίχνωνται
στὸ Νεῖλο ποταμὸ ὅλα γενικῶς τὰ ἀγόρια τῶν Ἰσραηλιτῶν
ἀμέσως μόλις γεννιῶνται.

Τότε μία Ἰσραηλίτισσα, γιὰ νὰ σώσῃ τὸ παιδί της, τὸ ἔ-
βαλε μέσα σὲ ἓνα κοφινάκι πισσωμένο καὶ τὸ ἄφησε στὸ Νεῖλο
ποταμὸ κοντὰ στὴν ὄχθη καὶ ἀκριβῶς στὸ μέρος, ὅπου ἡ βασι-
λοπούλα ἐσυνήθιζε νὰ πηγαίνει καὶ νὰ λούζεται.

Ἡ βασιλοπούλα πραγματικά, ὅταν ἐπῆγε νὰ λουστῇ, εὐ-
ρῆκε τὸ ἀγοράκι μέσα στὸ κοφίνι, τὸ ἐπῆρε στὸ παλάτι της γιὰ
νὰ τὸ ἀναθρέψῃ καὶ τὸ ὠνόμασε Μωϋσῆ. Ὁ Μωϋσῆς
ἐμεγάλωσε ἐκεῖ καὶ ἐμορφώθηκε μὲ σοφοὺς Αἰγυπτίους
διδασκάλους. Ἀλλὰ στὸ μεταξὺ ἔμαθε τὴν κατα-
γωγὴ του, ἔμαθε ὅτι ἦταν Ἰσραηλίτης. Καὶ ἀπὸ
τότε ἀποφάσισε νὰ ἐργασθῇ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ
λαοῦ του, γιατί δὲν ἤμποροῦσε νὰ βλέπῃ τοὺς
συμπατριῶτες του τοὺς Ἰσραηλῖτες νὰ βασανίζονται
καὶ νὰ τυραννοῦνται ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους.

Ἡ φυγὴ τοῦ Μωϋσῆ

Μιά ἡμέρα εἶδε ὁ Μωϋσῆς στὸ δρόμο κάποιον Αἰγύπτιο, ποὺ ἐκτυποῦσε ἓναν Ἰσραηλίτη. Ὁργίσθηκε τότε κι αὐτὸς καὶ ἐκακοποίησε τὸν Αἰγύπτιο. Ἀλλὰ ἔπειτα φοβήθηκε

μήπως τὸ μάθη ὁ Φαραὼ καὶ τὸν τιμωρήσῃ. Γι' αὐτὸ ἔφυγε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο κι ἐπῆγε στὴ γῇ Μαδιάμ, ὅπου ἔγινε βοσκός.

Καὶ μιὰ ἡμέρα ἐκεῖ ποὺ ἔβοσκε τὰ πρόβατά του, εἶδε ξαφνικὰ μπροστά του ἓνα βάτο, ποὺ ἔβγαζε φλόγες, χωρὶς νὰ καίγεται. Τότε θέλησε νὰ πλησιάσῃ, ἀλλὰ μιὰ φωνὴ ἀκούσθηκε ποὺ ἔλεγε :

—Μωϋσῆ, μὴν πλησιάσῃς περισσότερο. Λύσε τὰ ὑποδήματά σου, γιατί ὁ τόπος εἶναι ἱερός. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς τῶν πατέρων σου καὶ σὲ καλῶ νὰ πᾶς στὸν Φαραὼ καὶ νὰ τοῦ εἰπῇς νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς Ἰσραηλίτες. Καὶ σὺ κατόπιν νὰ τοὺς ὀδηγήσῃς στὴν γῇ Χαναάν, ὅπου ρέει μέλι καὶ γάλα.

Ὁ Μωϋσῆς τότε ἐγύρισε στὴν Αἴγυπτο καὶ ἐπειδὴ ἦταν βραδύγλωσσος, ἐπῆρε μαζί του τὸν ἀδελφό του τὸν Ἀαρὼν καὶ ἐπῆγε στὸν Φαραὼ. Εἶπε λοιπὸν στὸν Φαραὼ ὅτι θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι νὰ ἀφήσῃ τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ ξαναγυρίσουν στὴ γῇ Χαναάν. Καὶ μάλιστα γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ ὅτι εἶναι θέλημα Θεοῦ νὰ φύγουν, ἔκαμε ἐκεῖ μπροστά στὸ Φαραὼ δύο θαύματα.

Ἐρρίξε κάτω τὴν ράβδο του κι ἀμέσως ἔγινε φίδι. Ἐπειτα ἔσκυψε καὶ τὸ ἔπιασε· καὶ στὴ στιγμή τὸ φίδι ξανάγινε ράβδος.

Ἐβαλε τὸ χέρι του στὸν κόρφο του καὶ τὸ ἔβγαλε γεμῆτο λέπρα. Κατόπιν τὸ ξανάβαλε καὶ τὸ ἔβγαλε πάλι καθαρό.

Ἀλλὰ ὁ Φαραὼ δὲν ἐπίστεψε στὸν Μωϋσῆ καὶ δὲν ἄφηνε τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ φύγουν γιὰ τὴ γῇ Χαναάν.

Οἱ δέκα πληγές τοῦ Φαραώ

Ὁ Θεὸς ὠργίσθηκε πολὺ ἐναντίον τοῦ Φαραώ καὶ τῶν Αἰγυπτίων, ποὺ δὲν ἄφηναν τοὺς Ἰσραηλῖτες νὰ φύγουν. Γι' αὐτὸ τοὺς ἐτιμώρησε μὲ δέκα βαρεῖες συμφορές, ποὺ ὠνομάσθησαν «δέκα πληγές τοῦ Φαραώ».

1. Τὰ νερά τοῦ Νείλου ἐγίναν κόκκινα σὰν τὸ αἷμα.

-
2. Ἡ χώρα ἐγέμισε ὅλη ἀπὸ βατράχους.
 3. Ἀναρίθμητα ἔντομα ἐνοχλοῦσαν τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῶα.
 4. Βαρεῖα ἀσθένεια ἔπεσε στὰ ζῶα καὶ τὰ κατέστρεψε.
 5. Μυῖγες βλαβερές παρουσιάσθηκαν σὲ ὅλη τὴ χώρα.
 6. Οἱ ἄνθρωποι ἐγέμισαν πληγές.
 7. Χαλάζι κατέστρεψε τὰ σπαρτά.
 8. Σύννεφα ἀπὸ ἀκρίδες κατέφαγαν ὅ,τι πράσινο ἀπέμεινε.
 9. Πυκνὸ σκοτάδι ἐσκέπασε τὴν Αἴγυπτο ἐπὶ τρεῖς ὁλόκληρες ἡμέρες.
 10. Ἀπέθαναν ὅλα τὰ πρωτότοκα παιδιὰ τῶν Αἰγυπτίων.

Οἱ φοβερές αὐτὲς πληγές ποὺ ἔστειλε ὁ Θεός, ἀνάγκασαν τέλος τὸν Φαραώ νὰ δώσῃ τὴν ἄδεια στοὺς Ἰσραηλῖτες, νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.

Τότε ὁ Μωυσῆς τοὺς ἐκάλεσε ὅλους καὶ τοὺς εἶπε νὰ εἶναι ἔτοιμοι γιὰ νὰ ξεκινήσουν.

Μ'Η διάβασι τῆς Ἑρυθρᾶς θάλασσης

Ἀφοῦ ἐπῆραν τὴν ἄδεια τοῦ Φαραῶ οἱ Ἰσραηλῖτες, ἐξεκίνησαν γιὰ τὴ γῆ Χαναάν. Ἀρχηγό τους εἶχαν τὸν Μωϋσῆ. Καὶ στὸ δρόμο τους τὴν ἡμέρα τοὺς ὠδηγοῦσε καὶ τοὺς ἐσκίαζε ἓνα μεγάλο σύννεφο. Ἀλλὰ καὶ τὴν νύκτα τοὺς ὠδηγοῦσε μιά φωτεινὴ στήλη στὸν οὐρανό.

Ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ἔφθασαν στὴν Ἑρυθρὰ θάλασσα, καὶ ἔπρεπε νὰ τὴν περάσουν γιὰ νὰ προχωρήσουν.

Ἀλλὰ στὸ μεταξὺ μετενόησε ὁ Φαραῶ καὶ ἔτρεξε μὲ τὸν στρατό του, νὰ τοὺς προφθάσῃ καὶ νὰ τοὺς γυρίσῃ πίσω.

Ὅταν οἱ Ἰσραηλῖτες ἀκουσαν τὸ ποδοβολητὸ τῶν ἀλόγων τοῦ Φαραῶ κατατρομαγμένοι ἔστρεψαν τὰ μάτια τους πρὸς τὸν Μωϋσῆ. Τότε ἐκεῖνος τοὺς λέγει :

—Ἐχετε θάρρος καὶ περιμένετε τὴ σωτηρία ἀπὸ τὸν Θεό μας. Καὶ ἀμέσως ἐσήκωσε τὴ ράβδο του καὶ ἐκτύπησε τὴ θάλασσα. Καὶ στὴ στιγμή ἡ θάλασσα ἐχωρίσθη καὶ ἐγινε δρόμος στὴ μέση. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἐπέρασαν οἱ Ἰσραηλῖτες τὴν Ἑρυθρὰ Θάλασσα, χωρὶς νὰ βραχοῦν καθόλου.

Τὸν ἴδιο δρόμο ἠθέλησαν νὰ ἀκολουθήσουν καὶ οἱ Αἰγύπτιοι. Ἀλλὰ ὁ Μωϋσῆς, ὅταν ἐβγῆκε στὴν ἄλλη ὄχθη, ξαναεκτύπησε τὴ θάλασσα καὶ τὰ νερὰ ἐκλείσαν καὶ ὅλοι οἱ Αἰγύπτιοι ἐπνίγηκαν. ✓

Οἱ Ἰσραηλῖτες στήν ἔρημο

Ὅταν ἐπέρασαν τήν Ἐρυθρά Θάλασσα οἱ Ἰσραηλῖτες, εὐ-
ρῆκαν μπροστά τους τή μεγάλη ἔρημο Σίν. Καί ἔπρεπε νά τήν
περάσουν. Ἀλλά ἐκεῖ στήν ἔρημο δέν ὑπῆρχε οὔτε νερό οὔτε
δένδρο οὔτε κανενός εἶδους τροφή.

Ἀφοῦ λοιπόν ἐπροχώρησαν μερικές ἡμέρες μέσα στήν ἔρημο,
τοὺς ἐτελείωσαν οἱ τροφές. Ἀρχισαν τότε νά παραπονοῦνται
στόν Μωϋσῆ. Καί ὁ Μωϋσῆς τοὺς παρηγοροῦσε διαρκῶς καί τοὺς
ἔλεγε νά ἔχουν πίστι καί ὅτι ὁ Θεός δέν θά τοὺς ἐγκαταλείψῃ.

Καί πραγματικά ὁ Θεός τοὺς ἔστειλε ὀλόκληρα κοπάδια
ἀπὸ ὀρτύκια. Τὰ ὀρτύκια αὐτὰ καθὼς ἦταν κουρασμένα ἀπὸ τὸ
μακρινό τους ταξίδι, ἔπεφταν στὴ γῆ καί οἱ Ἰσραηλῖτες τὰ ἔ-
πιαναν εὐκολα μὲ τὰ χέρια.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ὀρτύκια ἔπεφτε κάθε χαραυγὴ ἀπὸ τὸν
οὐρανὸ ἓνα εἶδος δρόσου σὰν σπόρος, ποὺ εἶχε γεῦσι ψωμιοῦ
ζυμωμένου μὲ μέλι. Αὐτὸ ἦταν τὸ μάννα. Ὁ Μωϋσῆς, τοὺς
ἐκάλεσε τότε καί τοὺς εἶπε :

—Νὰ γεμίσετε μία ὕδρια ἀπὸ τὸ μάννα καί νά τὸ φυλάξετε
γιά νά βλέπουν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰσραὴλ τὸν ἄρτο, ποὺ σᾶς
ἔστειλε ὁ Θεός καί σᾶς ἔθρεψε ἐδῶ στήν ἔρημο.

Τότε πλέον οἱ Ἰσραηλῖτες ἀρχισαν νά προχωροῦν στήν
ἔρημο μὲ νέο θάρρος. Ἀλλά ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες τοὺς ἐτε-
λείωσε τὸ νερό. Ἐδιψοῦσαν τρομερὰ καί φυσικὰ ἦταν τελείως
ἀδύνατο νά προχωρήσουν:

Τότε ὁ Μωϋσῆς ἐκτύπησε μὲ τὴ ράβδο του ἓναν
βράχο καί ἀμέσως ἀνέβλυσε ἄφθονο νερό. Οἱ Ἰσραη-
λῖτες ἤπιαν ἀπὸ τὸ νερό αὐτό, ἐδροσίσθησαν καί ἐ-
δόξασαν τὸν καλὸ Θεὸ ποὺ τοὺς εἶχε πάντοτε στήν
προστασία του.

Τέλος ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες ἔφθασαν
κοντὰ στὸ ὄρος Σινᾶ. Καί ἐκεῖ ἔκαμαν σταθμὸ
καί κατασκήνωσαν γιά νά ἀναπαυθοῦν.

Ὁ Μωϋσῆς στὸ ὄρος Σινᾶ

Οἱ Ἰσραηλῖτες ἀφοῦ ἔφθασαν κοντὰ στὸ ὄρος Σινᾶ, ἔσταμάτησαν καὶ ἔστησαν τὶς σκη-
νές τους. Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Μωϋσῆς ἀνέβηκε
στὸ ὄρος. Ἐκεῖ ἀκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ,
ποῦ τοῦ ἔλεγε :

— Μωϋσῆ, νὰ κατεβῆς καὶ νὰ εἰπῆς στοὺς
Ἰσραηλῖτες ὅτι θὰ γίνουν ὁ πιὸ εὐτυχισμένος
λαὸς τῆς γῆς, ἂν θελήσουν νὰ φυλάξουν τὶς ἐν-
τολές ποῦ θὰ τοὺς δώσω.

Ὁ Μωϋσῆς τότε κατέβηκε ἀπὸ τὸ ὄρος
Σινᾶ καὶ ἐκάλεσε τοὺς Ἰσραηλῖτες νὰ τοὺς
ἐρωτήσῃ. Καὶ ἐκεῖνοι ὅλοι ὑποσχέθηκαν ὅτι
θὰ κρατήσουν τὶς ἐντολές τοῦ Θεοῦ.

Κατόπιν ὁ Μωϋσῆς τοὺς εἶπε νὰ πλυ-
θοῦν καὶ νὰ ἀλλάξουν ροῦχα καὶ νὰ νη-
στέψουν τρεῖς ἡμέρες.

Καὶ ἀφοῦ ἐνήστεψαν, ἐπλύθηκαν καὶ
ἄλλαξαν, τοὺς ἐπῆρε τὴν τρίτῃ ἡμέρα
τὸ πρωὶ ὅλους καὶ τοὺς ὠδήγησε ἕως
τοὺς πρόποδες τοῦ ὄρους Σινᾶ.

Ἐκεῖ στοὺς πρόποδες τοὺς ἄφησε
καὶ τοὺς ἐσυμβούλεψε νὰ μὴ κάμουν τί-
ποτε ἀντίθετο ἀπὸ τὴ θέλησι τοῦ Κυρίου.
Τέλος τοὺς εἶπε νὰ μὴ φύγουν, ἀλλὰ νὰ
τὸν περιμένουν ἐκεῖ, ὥσπου νὰ ξαναγυ-
ρίσῃ καὶ νὰ τοὺς φέρῃ
τὶς ἐντολές τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἐκεῖνοι πρόθυ-
μοι τοῦ ἀπήντησαν ὅτι
θὰ ἀκούσουν τὴ συμ-
βουλή του καὶ θὰ μεί-
νουν στοὺς πρόποδες
τοῦ ὄρους περιμένοντας
τὶς θεῖες ἐντολές.

Οἱ δέκα ἐντολές

Ὁ Μωϋσῆς, ἀφοῦ ἄφησε τοὺς Ἰσραηλῖτες στοὺς πρόποδες τοῦ ὄρους, ἀνέβηκε ἔπειτα στὴν κορυφή νὰ πάρῃ τὶς ἐντολές.

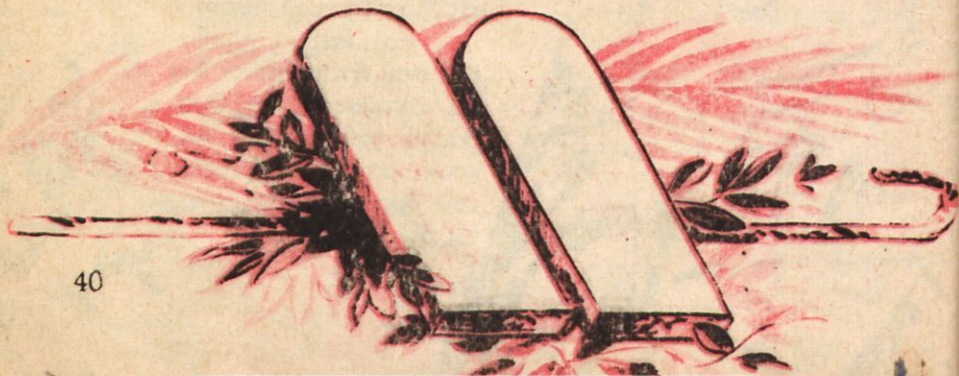
Ἡ κορυφή τοῦ Σινᾶ ἦταν ἐκείνη τὴν ἡμέρα σκεπασμένη μὲ καπνοὺς καὶ σύννεφα. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἀκούονταν βροντὲς καὶ ἀστραπὲς καὶ οἱ σάλπιγγες τῶν ἀγγέλων διαλαλοῦσαν τὴν παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ. Τὸ ὄρος ἐσειόταν ἀπὸ τὰ θεμέλια.

Τότε ὁ Μωϋσῆς ἀκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Κυρίου ποὺ ἔλεγε:

1. Ἐγὼ εἰμαι Κύριος ὁ Θεός σου. Ἄλλοι Θεοί, ἐκτὸς ἀπὸ Ἐμένα, δὲν ὑπάρχουν.
2. Νὰ μὴ προσκυνᾷς καὶ νὰ μὴ λατρεύῃς τὰ εἰδωλα.
3. Νὰ μὴν ὀρκίζεσαι στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ χωρὶς σοβαρὸ λόγο.
4. Νὰ ἐργάζεσαι ἕξ ἡμέρες καὶ τὴν ἐβδόμη νὰ δοξάζῃς τὸ Θεὸ καὶ νὰ ἀναπαύεσαι.
5. Νὰ τιμᾷς τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου.
6. Νὰ μὴ κάμῃς φόνο.
7. Νὰ μὴ προσβάλλῃς τὴν τιμὴ τοῦ ἄλλου.
8. Νὰ μὴ κλέψῃς.
9. Νὰ μὴ ψευδομαρτυρήσῃς.
10. Νὰ μὴ ἐπιθυμῇς τὰ πράγματα τοῦ ἄλλου.

Αὐτὲς τὶς δέκα ἐντολές τὶς ἐπῆρε ὁ Μωϋσῆς, γραμμένες ἐπάνω σὲ δύο λίθινες πλάκες, γιὰ νὰ τὶς φέρῃ στοὺς Ἰσραηλῖτες. Δὲν ἐκατέβηκε ὁμοῦς ἀμέσως, ἀλλὰ ἔμεινε ἐκεῖ σαράντα ἡμέρες.

Στὸ μεταξύ οἱ Ἰσραηλῖτες ἐνόμισαν ὅτι ὁ Μωϋσῆς δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ πιά. Καὶ τέλος ἔχασαν τὴν ὑπομονή τους.

Ο χρυσός μόσχος

Οι Ἰσραηλίτες, ἀφοῦ πιά ἐπίστεψαν ὅτι δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ ὁ Μωϋσῆς, ἐκάλεσαν τὸν Ἀαρών καὶ τοῦ εἶπαν νὰ τοὺς κάμῃ ἓναν Θεό, ἓνα εἶδωλο νὰ τὸ βλέπουν καὶ νὰ τὸ προσκυνοῦν. Καὶ ὁ Ἀαρών ἀναγκάστηκε τότε νὰ μαζέψῃ ὅλα τοὺς τὰ χρυσαφικά καὶ νὰ τοὺς κάμῃ ἓναν χρυσό μόσχο.

Ἀλλὰ σὲ λίγο ἐφάνηκε ὁ Μωϋσῆς, ποὺ κατέβαινε ἀπὸ τὸ ὄρος, κρατώντας τὶς δυὸ πλάκες μὲ τὶς ἐντολές. Μόλις λοιπὸν ἐπλησίασε καὶ εἶδε τοὺς Ἰσραηλίτες, ποὺ προσκυνοῦσαν τὸν χρυσό μόσχο, ἐθύμωσε τόσο πολὺ, ποὺ τοῦ ἔπεσαν ἀπὸ τὰ χεῖρια του οἱ πλάκες καὶ ἔγιναν κομμάτια.

Τοὺς ἐμάλωσε τότε αὐστηρὰ γιὰ τὴν ἀχαριστία τοὺς καί, ὅπως ἦταν θυμωμένος, ἐσύντριψε καὶ τὸν χρυσό μόσχο.

Καὶ οἱ Ἰσραηλίτες μετανοημένοι ἐζήτησαν συγχώρησι.

Ἐπειτα ὁ Μωϋσῆς ἀνέβηκε πάλι στὸ ὄρος Σινᾶ, ὅπου ἔμεινε ἄλλες σαράντα ἡμέρες, γιὰ νὰ ξαναπάρῃ τὶς ἐντολές. Καὶ ὅταν τὶς ἔφερε, τὶς ἐτοποθέτησε μέσα σὲ ἓνα ἐπιχρυσωμένο κιβώτιο, ποὺ ὠνομάστηκε *Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης*.

Α

Οἱ Ἰσραηλίτες κατασκοπεύουν τὴν Χαναάν

Οἱ Ἰσραηλίτες ἔμειναν ἐκεῖ κοντὰ στὸ ὄρος Σινᾶ ἄρκετὸ χρονικὸ διάστημα. Κατόπιν ἄρχισαν πάλι νὰ προχωροῦν μέσα σὲ ἄλλη ἔρημο καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλὲς ταλαιπωρίες καὶ πολλὲς στερήσεις ἐπλησίασαν στὴ γῆ Χαναάν.

Τότε ὁ Μωϋσῆς ἐκάλεσε δώδεκα ἄνδρες, ἓναν ἀπὸ κάθε φυλῆ, ἔβαλε ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ καὶ τοὺς ἔστειλε νὰ κατασκοπεύσουν τὴν γῆ Χαναάν.

Σαράντα ἡμέρες ἔκαμαν γιὰ νὰ τὴν κατασκοπεύσουν. Καὶ ὅταν ἐγύρισαν, ἔφεραν ὠραίους καρποὺς καὶ ἓνα σταφύλι, ποὺ τὸ ἐκρατοῦσαν δυὸ ἄνδρες. Καὶ εἶπαν οἱ κατὰσκοποι :

—Ἡ χώρα εἶναι εὐφορὴ πολὺ. Εἶναι σωστὴ γῆ τῆς Ἑπαγγελίας. Ἀλλὰ ἔχει κατοίκους γενναίους καὶ πόλεις ὀχυρές.

Αὕτῃ ἡ πληροφορία ἔφερε μεγάλη ἀπελπισία στοὺς Ἰσραηλίτες. Καὶ ἀμέσως ἄρχισαν τὰ παράπονα ἐναντίον τοῦ Μωϋσῆ. Παραπονοῦνταν καὶ τοῦ ἔλεγαν, ὅτι καλύτερα θὰ ἦταν νὰ τοὺς ἄφηνε στὴν Αἴγυπτο, παρὰ ποὺ τοὺς ἔφερε νὰ πεθάνουν ἐκεῖ.

Ἀλλὰ ὁ Μωϋσῆς μαζί μὲ τὸν Ἀαρὼν καὶ τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ τοὺς ἔδιδαν θάρρος καὶ τοὺς ἐσυμβούλευαν :

—Μὴ φοβᾶσθε ! Ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας καὶ θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ ξαναπάρωμε τὴν Χαναάν καὶ νὰ τὴν κάμωμε δική μας.

Μ 'Ο θάνατος τοῦ Μωϋσῆ

Τὰ παράπονα ποὺ ἔλεγον οἱ Ἰσραηλίτες ἐναντίον τοῦ Μωϋσῆ, ἔκαμαν τὸν Θεὸ νὰ ὀργισθῇ καὶ τότε ἀκούσθηκε αὐστηρὴ ἡ φωνὴ του :

— Μωϋσῆ, Μωϋσῆ ! Ἔως πότε ὁ λαὸς μου θὰ παραπονῆται ; Θὰ τὸν τιμωρήσω γιὰ τὴν ἀχαριστίαν του ! Ὅλοι ὅσοι εἶδαν τὰ θαύματα ποὺ ἔκαμα μέχρι τώρα καὶ εἶναι ἀπὸ εἴκοσι ἐτῶν καὶ ἄνω, δὲν θὰ μποῦν στὴ γῆ Χαναάν. Θὰ περιπλανηθοῦν σαράντα χρόνια ἀκόμη γιὰ τιμωρία καὶ θὰ πεθάνουν στὴν ἔρημο. Μόνον ἐσὺ Μωϋσῆ θὰ ἰδῇς ἀπὸ μακριὰ τὴ γῆ τῶν πατέρων σου, πρὶν πεθάνης.

Ἔτσι οἱ Ἰσραηλίτες περιπλανήθηκαν σαράντα χρόνια ἀκόμη στὴν ἔρημο καὶ ὑπέφεραν πολλὰ. Γι' αὐτὸ συχνὰ παραπονοῦνταν καὶ ἐγόγγυζαν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ Θεὸς γιὰ

τιμωρία τοὺς ἔστειλε φίδια φαρμακερὰ στὸ δρόμο τους.

Τότε ὁ Μωϋσῆς παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ τοὺς συγχωρήσῃ καὶ ἔκαμε ἓνα φίδι ἀπὸ χαλκόν, τὸ ὕψωσε σὲ ἓνα στύλο καὶ εἶπε :

— Ὅποιον δαγκάσουν τὰ φίδια, ὡς κοιτάξῃ τὸ χάλκινο φίδι καὶ θὰ γίνῃ καλά.

Ὅταν ἐτελείωσαν πιά τὰ σαράντα χρόνια τῆς τιμωρίας ἐπλησίασαν στὴ γῆ Χαναάν. Ἀλλὰ στὸ μεταξὺ εἶχαν πεθάνει ὅλοι ὅσοι ἦταν ἀπὸ ἐξήντα χρονῶν καὶ ἄνω. Δὲν ἐζοῦσαν παρὰ μόνον δύο, ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ.

Τότε ὁ Μωϋσῆς προαισθάνθηκε τὸν θάνατό του. Ἐκάλεσε τοὺς Ἰσραηλίτες, τοὺς ὥρισε ἀρχηγὸ τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ καὶ ἀφοῦ τοὺς εὐλόγησε ἀνέβηκε ἐπάνω στὸ ὄρος Νεβώ.

Μόλις ἔφθασε στὴν κορυφή, ἄγγελος Κυρίου τοῦ λέγει :

— Μωϋσῆ, εὐλογημένη ἀνθρώπε, ἰδοὺ ἡ γῆ Χαναάν, νὰ τὰ βουνά της, οἱ πεδιάδες της, νὰ ὁ Ἰορδάνης μὲ τὰ ἀσημένια νερά ! Ὅλα αὐτὰ τὰ προορίζει ὁ Θεὸς γιὰ τὸν λαὸ τοῦ Ἰσραὴλ.

Ὁ Μωϋσῆς ὕψωσε τὰ χέρια του καὶ εὐχαρίστησε τὸν Θεόν. Ἔπειτα ἔγειρε τὴν κεφαλὴ καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια του γιὰ πάντα.

Οἱ Ἰσραηλῖτες κυριεύουν τὴν Ἱεριχώ

Μὲ τὸν νέο ἀρχηγό τους οἱ Ἰσραηλῖτες ἐπρό-
χώρησαν καὶ ἔφθασαν στὸν Ἰορδάνη ποταμό.
Καὶ ἔπρεπε νὰ περάσουν τὸν Ἰορδάνη γιὰ νὰ
μποῦν στὴ γῆ Χαναάν.

Τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ διέταξε
τοὺς ἱερεῖς νὰ βαδίσουν πρῶτοι
πρὸς τὸν ποταμό μὲ τὴν κιβωτὸ τῆς
Διαθήκης καὶ κατόπιν νὰ ἀκολουθή-
σῃ ὁ λαός. Ἀλλὰ ἀμέσως, ὅπως
ἄλλοτε στὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα, τὰ
νερά τοῦ Ἰορδάνη ἐχωρίσθηκαν καὶ οἱ
Ἰσραηλῖτες ἐπέρασαν χωρὶς νὰ βραχοῦν καθόλου.

Ἀπὸ ἐκεῖ ἔφθασαν στὴν πόλι Ἱεριχώ. Ἡ
πόλι αὐτὴ ἦταν ὠχυρωμένη μὲ τείχη μεγάλα.

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ διέταξε τότε τοὺς ἱερεῖς
νὰ πάρουν τὴν κιβωτὸ τῆς Διαθήκης καὶ νὰ τὴν
φέρουν γύρω γύρω στὰ τείχη τῆς πόλεως. Αὐτὸ
ἔγινε ἐπὶ ἑξὶ ἡμέρες κατὰ συνέχεια. Καὶ τὴν ἑβδόμη
ἡμέρα ἐμπῆκαν ἐμπρὸς οἱ σαλπιγκτὲς καὶ ἔφεραν
οἱ ἱερεῖς τὴν Κιβωτὸ ἐπτὰ γύρους στὴν Ἱεριχώ.
Ἀλλὰ στὸν ἑβδομο γύρο ἔγινε τὸ θαῦμα :

Ἕνας τρομερὸς σεισμὸς
ἐτάραξε ἀπὸ τὰ θεμέλια τὴν
Ἱεριχώ. Τὰ τείχη τῆς ἐγκρε-
μίσθηκαν καὶ ἔτσι πιά οἱ Ἰσ-
ραηλῖτες τὴν ἐκυρίευσαν.

Στὴ γῇ τῆς Ἑπαγγελίας

Οἱ Ἰσραηλίτες, ἀφοῦ ἐκυρίευσαν τὴν Ἱερικῶ, ἠθέλησαν νὰ πάρουν καὶ τὶς ἄλλες πόλεις. Τότε ὅμως οἱ ἄλλοι βασιλεῖς τῆς Χαναάν ἐκατάλαβαν τὸν κίνδυνο καὶ ἔκαμαν συμμαχία γιὰ νὰ τοὺς πολεμήσουν.

Οἱ δυὸ ἐχθρικοὶ στρατοὶ συναντήθηκαν στὴ Γαβαὼν, ὅπου ἄρχισε τρομερὴ μάχη. Ἀλλὰ ἡ νύκτα ἐπλησίαζε καὶ ἡ μάχη δὲν ἐτελείωνε. Γι' αὐτὸ ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ προσευχήθηκε καὶ ἔπειτα ἐφώνησε καὶ εἶπε : «*Στήτω ὁ ἥλιος κατὰ Γαβαὼν καὶ ἡ σελήνη κατὰ φάραγγα Αἰλὼν*».

Καὶ πραγματικὰ ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη ἔσταμάτησαν, ἕως ὅτου οἱ Ἰσραηλίτες ἐνίκησαν τοὺς ἐχθροὺς καὶ ἐκυρίευσαν ὅλη τὴ τῇ γῇ τῆς Ἑπαγγελίας, δηλαδὴ τὴ γῇ Χαναάν.

Τέλος ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ἐμοίρασε τὴ γῆ σὲ δώδεκα τμήματα καὶ ἔδωσε ἀπὸ ἓνα τμήμα σὲ κάθε φυλὴ. Ἡ φυλὴ τοῦ Ἰούδα ἐπῆρε τὸ τμήμα ποῦ εἶναι γύρω ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ ἐγινε ἡ πιὸ ἰσχυρὴ καὶ ἡ πιὸ ἐνδοξη ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες. Ἀργότερα τὶς ὑπέταξε καὶ ἐκεῖνες, γι' αὐτὸ καὶ οἱ Ἰσραηλίτες λέγονται καὶ Ἰουδαῖοι.

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ὅταν ἐγέρασε ἀρκετά, προαισθάνθηκε τὸν θάνατό του. Ἐκάλεσε τότε τοὺς Ἰσραηλίτες καὶ τοὺς ἐσυμβούλεψε νὰ μὴ φύγουν ποτὲ ἀπὸ τὴν πίστι τοῦ Κυρίου γιὰ νὰ ζήσουν ἡσυχοὶ καὶ εὐτυχεῖς.

Ἡ ἱστορία τοῦ Ἰώβ

Τὸν καιρὸ πού οἱ Ἰσραηλῖτες εὐρίσκονταν ἀκόμη στήν Αἴ-
γυπτο, ἐζοῦσε στήν Ἀραβία ἓνας ἀνθρωπος εὐσεβῆς καί δίκαιος,
ὁ Ἰώβ. Αὐτός ὁ Ἰώβ εἶχε ἑπτὰ παιδιά καί τρεῖς θυγατέρες καί
πλούτη ἀφθονα. Καί ὅλοι τὸν ἐζήλευαν γιά τὴν εὐτυχία του.

Μὰ ὁ Θεὸς πού δοκιμάζει πολλές φορές ἀκόμη καί τοὺς πιὸ
πιστοὺς του, ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ καί τὴν ὑπομονή τοῦ Ἰώβ.
Καί μιὰ ἡμέρα ἦλθε ἓνας ὑπηρέτης του καί τοῦ εἶπε :

— Ληστὲς ἐπῆγαν στὶς βοσκές σου, Κύριε. Ἐσκότωσαν τοὺς
βοσκούς καί ἐπῆραν ὅλα σου τὰ βόδια.

— Ἄς εἶναι εὐλογημένο τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! εἶπε ὁ Ἰώβ.

Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγες ἡμέρες ἔμαθε ἄλλη συμφορὰ. Ἐπесе κε-
ραυνὸς καί ἐσκότωσε τὰ πρόβατά του μαζί καί τοὺς βοσκούς.
Τρίτη συμφορὰ κατόπιν. Κλέφτες τοῦ ἐπῆραν τὶς καμήλες καί τοὺς
δούλους του καί ἔφυγαν.

Τετάρτη συμφορὰ. Ἐγίνε μεγάλος σεισμός, ἔπесе τὸ σπίτι,
καί ὅλα τὰ παιδιά του καταπλακώθηκαν μέσα στὰ ἐρείπια. Αὐ-
τὸ τὸ δυστύχημα ἐλύπησε πάρα πολὺ τὸν Ἰώβ, ἀλλὰ ἡ πίστι
του στὸν Θεὸ δὲν ἐκλονίσθηκε διόλου. Ἐδόξασε τὸν Παντοδύναμο
καί ἔλεγε :

— Ὅλα τὰ ἀγαθὰ ὁ Θεὸς μοῦ τὰ ἔδωκε καί ὁ Θεὸς μοῦ τὰ
ἐπῆρε. Ἄς εἶναι εὐλογημένο τὸ ὄνομά του!

Ἀλλὰ ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ τὸν δοκιμάσῃ ἀκόμη περισσότερο.
Τοῦ ἐπῆρε τὴν υἡγεία του. Καί ἐγέμισε τὸ σῶμα τοῦ Ἰώβ ἀπὸ λέπρα,
ἄρρώστεια φοβερή. Κανεὶς πιά δὲν τὸν ἐπλησίαζε καί ἐζοῦσε ἔξω
ἀπὸ τὴν πόλι, ἔρημος καί ἀπομονωμένος. Καί ὅλοι τὸν εἶχαν ἐγκα-
ταλείψει. Μόνον ἡ γυναῖκα του ἐπῆγαινε καί τὸν ἐβλεπε.

Τρεῖς μακρινοὶ φίλοι τοῦ Ἰώβ, ὅταν ἔμαθαν τὴ φοβερὴ του συμφορά, ἦλθαν νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν καὶ νὰ τὸν παρηγορήσουν. Ἀλλὰ μόλις τὸν εἶδαν, ξαπλωμένο καὶ σκελετωμένο μὲ τὶς πληγὲς τῆς ἀρρώστειας του, ἐλυπήθησαν τόσο πολὺ, ποὺ δὲν ἤμποροῦσαν νὰ μιλήσουν καθόλου. Ἐστέκονταν ἄφωνοι.

Τότε ὁ Ἰώβ τοὺς λέει :

— Φίλοι μου ἀγαπημένοι, σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ ἦλθατε νὰ μὲ ἰδῆτε. Μὲ εὕρηκαν ἀπίστευτες συμφορὲς. Καὶ καλύτερα νὰ μὴν εἶχα γεννηθῇ καθόλου!

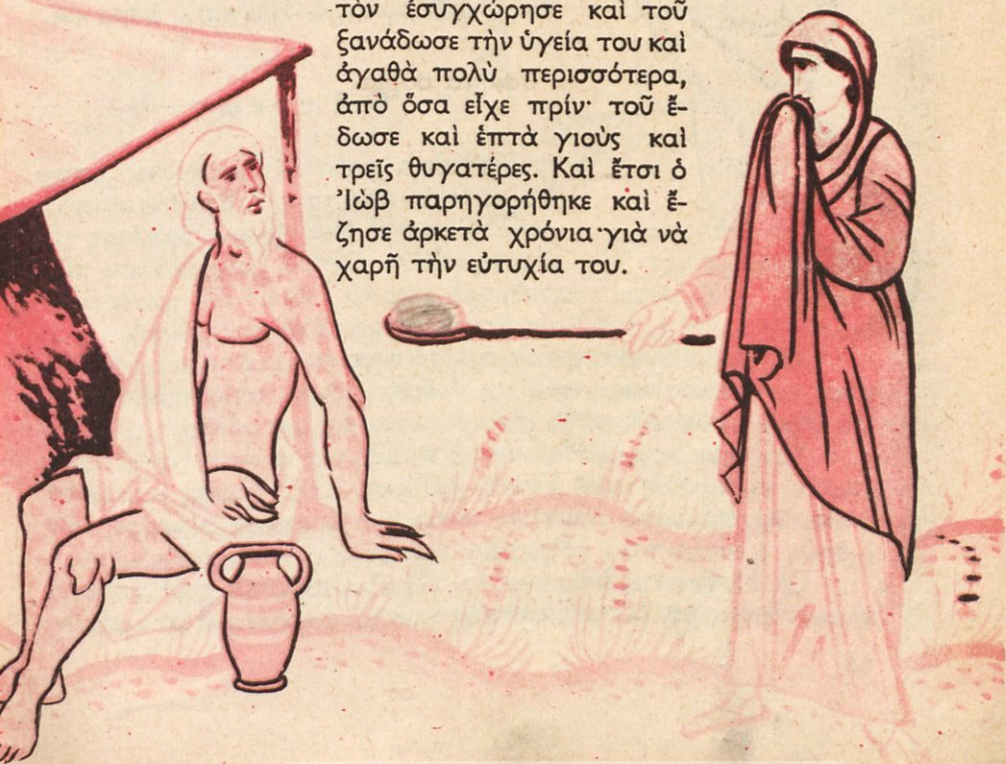
Ὁ λόγος αὐτὸς ἦταν ἁμαρτία. Ἐδειχνε ὅτι ὁ Ἰώβ δὲν ἦταν τέλειος. Οἱ τόσες συμφορὲς τὸν εἶχαν λυγίσῃ.

Μὰ τότε παρουσιάσθηκε ἄγγελος τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἰώβ, ὁ Θεὸς δοκιμάζει πολλὰς φορές καὶ τοὺς εὐσεβεῖς, ὅπως εἶσαι καὶ σύ. Καὶ πρέπει καὶ τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ, νὰ τὰ ὑπομένωμε, ἀφοῦ πρόέρχονται ἀπὸ τὸν Θεό.

Καὶ ὁ Ἰώβ ἀμέσως ἐκατάλαβε τὸ σφάλμα του, μετενόησε καὶ παρεκάλεσε τὸν Θεὸ νὰ τὸν συγχώρήσῃ. Καὶ ὁ καλὸς Θεὸς

τὸν ἐσυγχώρησε καὶ τοῦ ξανάδωσε τὴν ὑγεία του καὶ ἀγαθὰ πολὺ περισσότερα, ἀπὸ ὅσα εἶχε πρίν· τοῦ ἔδωσε καὶ ἑπτὰ γιουὺς καὶ τρεῖς θυγατέρες. Καὶ ἔτσι ὁ Ἰώβ παρηγορήθηκε καὶ ἔζησε ἀρκετὰ χρόνια γιὰ νὰ χαρῇ τὴν εὐτυχία του.

Νοὶ Κριτῆς

Εἶπαμε, ὅτι ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ εἶχε μοιράσει τὴ γῆ Χαναάν σὲ δώδεκα τμήματα, ὅσες ἦταν καὶ οἱ φυλές. Καὶ ὅταν οἱ φυλές αὐτῶν τοῦ Ἰσραὴλ ἐπῆγαν καὶ ἐγκατεστάθηκαν στὰ τμήματά τους εὗρηκαν ἐκεῖ ἄλλους λαούς, εἰδωλολάτρες. Γι' αὐτὸ συχνὰ οἱ Ἰσραηλῖτες, παρεσύρονταν καὶ ἐλησμονοῦσαν τὸν ἀληθινὸ Θεό.

Καὶ ὁ Θεὸς γιὰ νὰ τοὺς κάμῃ νὰ μετανοήσουν τοὺς ἄφηνε ἀπροστάτευτους καὶ ἀβοήθητους.

Σκληροὶ ἐχθροὶ ἔρχονταν τότε στὴ γῆ Χαναάν καὶ ὑποδούλωναν τοὺς Ἰσραηλῖτες. Καὶ ἐκεῖνοι μετανοοῦσαν πικρὰ γιὰ τὴν ἀσέβειά τους καὶ ἐζητοῦσαν συγχώρησι ἀπὸ τὸ Θεό.

Στὶς δύσκολες αὐτὲς περιστάσεις ὁ καλὸς Θεὸς τοὺς ἐσυγχωροῦσε καὶ τοὺς ἔστελνε ὡς ἀρχηγούς ἀνθρώπους μὲ πίστι καὶ δύναμι, τοὺς *Κριτῆς*.

Οἱ σπουδαιότεροι Κριτῆς ἦταν ὁ Γεδεὼν, ὁ Σαμψών, ὁ Ἡλὶ καὶ ὁ Σαμουὴλ.

Ὁ Γεδεὼν

Κάποια φορὰ οἱ Ἰσραηλῖτες ὑποδουλώθηκαν ἀπὸ τοὺς Μαδιανῖτες καὶ παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ ἐλευθερωθοῦν. Τότε ὁ Θεὸς ἐκάλεσε τὸν τολμηρὸ χωρικὸ Γεδεὼν καὶ τὸν ἔστειλε ὡς Κριτὴ τους γιὰ νὰ τοὺς σώσῃ.

Ὁ Γεδεὼν συγκέντρωσε ἄρκετὸ στρατὸ καὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἐσχώρησε τριακοσίους γενναίους ἄνδρες. Ἔδωσε στὸν καθένα ἀπὸ μιὰ ὕδρια μὲ μιὰ λαμπάδα μέσα ἀναμένη καὶ μιὰ σάλπιγγα.

Τὴν ὥρα πού οἱ Μαδιανῖτες ἐκοιμόνταν ἀνύποπτοι οἱ τριακόσιοι πολεμιστῆς τοῦ Γεδεὼν ἔσπασαν τὶς ὕδριες, ἐσήκωσαν ψηλὰ τὶς ἀναμμένες λαμπάδες τους καὶ ὤρμησαν ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν φωνάζοντας : «*Ρομφαία τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ Γεδεὼν*».

Οἱ Μαδιανῖτες ἐνόμισαν ὅτι μεγάλος στρατὸς τοὺς περιέκυκλωσε. Ἐπέταξαν λοιπὸν τὰ ὄπλα τους καὶ ἔφυγαν γιὰ νὰ σωθοῦν.

Ὁ Σαμψών

Ἐπειτα ἀπὸ μερικά χρόνια, οἱ Ἰσραηλίτες ἐλθσμόνησαν καὶ πάλι τὸν ἀληθινὸ Θεό. Γι' αὐτὸ καὶ ἐτιμωρήθηκαν. Τοὺς ὑπέταξαν οἱ Φιλισταῖοι καὶ τοὺς ἐκράτησαν στὴ σκλαβιὰ σαράντα χρόνια.

Τέλος ὁ Θεὸς τοὺς εὐσπλαχνίσθηκε καὶ τοὺς ἔστειλε Κριτὴ τὸν γενναῖο Σαμψών. Ὁ Σαμψών εἶχε μεγάλη σωματικὴ δύναμι καὶ ἀκλόνητη πίστι στὸν Θεό. Ἐπολέμησε λοιπὸν τοὺς ἐχθροὺς Φιλισταίους, τοὺς ἐνίκησε καὶ ἔτσι ἐλευθέρωσε τὴν πατρίδα του.

Τότε οἱ Φιλισταῖοι ἐπροσπάθησαν νὰ τὸν συλλάβουν καὶ νὰ

τὸν φονεύσουν. Καὶ τὸ ἐπέτυχαν.

Ἐχρησιμοποίησαν ὡς κατάσκοπο μιὰ ὠραία γυναῖκα, τὴ Δαλιδὰ. Αὐτὴ κατῶρθωσε νὰ μάθῃ τὸ μυστικὸ τοῦ Σαμψών καὶ μιὰ νύκτα ποὺ ἔκοιμόταν, ἐπῆγε κρυφὰ στὸ δωμάτιό του καὶ τοῦ ἔκοψε τὰ μακριὰ του μαλλιά. Γιατί ἐκεῖ εἶχε ὁ Σαμψών τὴ δύναμί του. Τότε οἱ Φιλισταῖοι τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν ἔρριξαν στὴ φυλακή.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες οἱ Φιλισταῖοι εἶχαν μιὰ μεγάλη θρησκευτικὴ ἑορτὴ στὸ ναὸ τοῦ Θεοῦ των καὶ ἔφεραν ἐκεῖ καὶ τὸν Σαμψών, γιὰ νὰ τὸν περιπαίξουν.

Στὸ μεταξύ ὅμως τὰ μαλλιά του εἶχαν μεγαλώσει καὶ ἡ δύναμί του ξαναῆλθε. Καὶ ὅταν οἱ Φιλισταῖοι ἦταν στὸ μέσον τῆς

ἐορτῆς των, τότε ὁ Σαμφών, μὴ ὑπομένοντας τὴν ταπείνωσι, ἀγκάλιασε τὶς κολόνες τοῦ ναοῦ καὶ ἐφώναξε :

—« Ἀποθανέτω ἡ ψυχὴ μου μετὰ τῶν ἀλλοφύλων ! »

Καὶ ἀμέσως ἐτράνταξε τὶς κολόνες τοῦ ναοῦ μὲ τόση δύναμι, πού ἐγκρεμίσθηκε ὁλόκληρο τὸ οἰκοδόμημα. Καὶ κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια καταπλακώθηκε ὁ Σαμφών, ἀλλὰ καταπλακώθηκαν καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς του, τοὺς Φιλισταίους.

Ὁ Ἡλὶ

Ὑστερα ἀπὸ τὸν Σαμφών ἔγινε Κριτὴς τῶν Ἰσραηλιτῶν ὁ ἀρχιερέας Ἡλὶ. Ὁ Ἡλὶ ἦταν ἄνθρωπος ἀγαθὸς καὶ ἀφοσιωμένος στὸν Θεό. Ἀλλὰ εἶχε δυὸ παιδιὰ πολὺ ἀσεβῆ, πού δὲν ἄκουαν οὔτε τὸν πατέρα τους.

Καὶ σὲ μιὰ μάχη πού ἔγινε ἐναντίον τῶν Φιλισταίων, τὰ παιδιὰ αὐτοῦ τοῦ Ἡλὶ, τὰ ἀσεβῆ, ἐφονεύθηκαν, οἱ Ἰσραηλιῖτες ἐνίκηθηκαν καὶ ἔχασαν καὶ τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης. Τοὺς τὴν ἐπῆραν οἱ ἐχθροὶ τους οἱ Φιλισταῖοι.

Μόλις ἔμαθε τὴ μεγάλη αὐτὴ καταστροφή, ὁ Ἡλὶ ἐστενοχωρήθηκε ὑπερβολικά. Καὶ ἀπὸ τῆ λύπης του ἐπέθανε.

Ὁ Σαμουὴλ

Ὁ Σαμουὴλ ἀπὸ μικρὸς ἦταν ἀφοσιωμένος στὰ θεῖα. Ὄταν ἐμεγάλωσε καὶ ἔγινε Κριτὴς τῶν Ἰσραηλιτῶν, ἐπροσπάθησε νὰ τοὺς ἐπαναφέρῃ στὴ θρησκεία τῶν πατέρων τους καὶ νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τοὺς Φιλισταίους.

Οἱ Ἰσραηλιῖτες πραγματικὰ μετενόησαν. Καὶ τότε ὁ Σαμουὴλ τοὺς συγκέντρωσε ὅλους, ἐπολέμησε τοὺς Φιλισταίους, τοὺς ἐνίκησε, ἐπῆρε πάλι τὴν ἱερὴ Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης καὶ ἐλευθέρωσε τὴ γῆ Χαναάν.

Ὄταν πιά ἐγέρασε, ἠθέλησε νὰ ὀρίσῃ ἄλλον Κριτὴ στὴ θέσι του. Οἱ Ἰσραηλιῖτες ὅμως τοῦ ἐζήτησαν νὰ τοὺς χρίσῃ ὄχι πλέον Κριτὴ, ἀλλὰ νὰ τοὺς χρίσῃ βασιλιά. Καὶ ὁ Σαμουὴλ τότε ἔχρισε βασιλιά τῶν Ἰσραηλιτῶν τὸν Σαοὺλ.

Ἡ καλὴ νύφη Ρούθ

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴν, ποὺ ἐκυβερνοῦσαν οἱ Κριτές, ἔγινε στὴ Χαναὰν μεγάλη πείνα καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι ἔφευγαν γιὰ ἄλλα μέρη. Ἐφυγε καὶ ὁ Ἐλιμέλεχ μὲ τὴν γυναῖκα του, τὴν Νωεμὶν καὶ μὲ τὰ δυὸ τοῦ παιδιὰ κι ἐπῆγαν στὴ χώρα Μωάβ.

Ὑστερὰ ἀπὸ ὀλίγα χρόνια ἐπέθανε ὁ Ἐλιμέλεχ. Ἡ Νωεμὶν τότε ἐπάντρεψε τὰ δυὸ παιδιὰ της μὲ δυὸ καλὲς νύφες τοῦ τόπου ἐκείνου. Τὴ μιὰ τὴν ἔλεγαν Ὀρφὰ καὶ τὴν ἄλλη Ρούθ.

Ἀλλὰ ἀργότερα τὰ δυὸ παιδιὰ ἐπέθαναν καὶ ἡ Νωεμὶν ἔμεινε μὲ τὶς δυὸ νύφες της, ξένη κι ἀπροστάτευτη.

Τότε ἐπῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ ξαναγυρίσῃ πάλιν στὴν πατρίδα της, τὴ Βηθλεέμ.

Ἐκάλεσε λοιπὸν τὶς δυὸ νύφες της καὶ τοὺς εἶπε νὰ ξαναπᾶνε στοὺς γονεῖς τους. Ἡ μιὰ, ἡ Ὀρφὰ ἀκουσε τὴν Νωεμὶν καὶ ἐπῆγε στοὺς γονεῖς της. Ἡ Ρούθ ὅμως μὲ κανέναν τρόπο δὲν ἤθελε νὰ ἀποχωρισθῇ τὴ Νωεμὶν.

— Μητέρα, τῆς ἔλεγε, θὰ ἔλθω μαζί σου, ὅπου καὶ ἂν πᾶς. Ὁ λαὸς σου, θὰ εἶναι λαὸς μου καὶ ὁ Θεὸς σου, Θεὸς μου.

Τότε πιά ἡ Νωεμὶν τὴν ἐπῆρε μαζί της καὶ ἦλθαν στὴ Βηθλεέμ. Ἐκεῖ ἡ καλὴ Ρούθ ἐπῆγαινε στὰ χωράφια καὶ ἐμάζευε στάχυα, γιὰ νὰ κάνουν ψωμί. Καὶ μιὰ ἡμέρα τὴν εἶδε ὁ πλούσιος Βοόζ καὶ τὴν ἐπρόσεξε. Ὅταν ἔμαθε τὴν ἱστορίαν της, τὴν ἐξετίμησε καὶ μὲ τὴν ἄδεια τῆς Νωεμὶν τὴν ἐπῆρε γυναῖκα του.

Ἀπὸ τῆς γενεᾶς τοῦ Βοόζ καὶ τῆς Ρούθ ἐγεννήθηκε ὁ βασιλεὺς Δαβὶδ καὶ ἀπὸ τῆς γενεᾶς τοῦ Δαβὶδ ἐγεννήθηκε ὁ Χριστός.

Ὁ Δαβίδ καὶ ὁ Γολιάθ

Ὁ πρῶτος βασιλιάς τῶν Ἰσραηλιτῶν ὁ Σαούλ ἦταν ἀγαθὸς καὶ ἐκυβερνοῦσε μὲ δικαιοσύνη τὸ λαό του. Ἀργότερα ὁμως ἄρχισε νὰ παραβαίνει τὶς ἐντολές τοῦ καλοῦ Θεοῦ.

Ἀλλὰ σὲ λίγο μετενόησε πικρὰ καὶ ἔπεσε σὲ μεγάλη μελαγχολία. Γι' αὐτὸ ἐκάλεσε κοντά του τὸν νεαρὸ βοσκὸ Δαβίδ, γιὰ νὰ τὸν διεσκεδάξῃ μὲ τὴν κιθάρα του.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ Φιλισταῖοι ἄρχισαν νέον πόλεμο κατὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν. Καὶ ἓνας γίγαντας Φιλισταῖος, ὁ Γολιάθ, ἔβγαινε ἀνάμεσα στὰ δυὸ στρατόπεδα καὶ ἐπροκαλοῦσε τοὺς Ἰσραηλίτες σὲ μονομαχία. Ἀλλὰ κανένας δὲν ἐτολμοῦσε νὰ παλαίψῃ μαζί μὲ τὸν γιγαντόσωμο ἐκεῖνον Φιλισταῖο.

Τέλος, ὁ νεαρὸς Δαβίδ ἀποφάσισε. Ἐπῆρε τὴ σφενδόνα του καὶ ἐπροχώρησε. Ὁ Γολιάθ ὅταν τὸν εἶδε, ἐγέλασε. Μὰ ὁ Δαβίδ ἔρριξε μὲ τὴ σφενδόνα του μιὰ πέτρα, τὸν πέτυχε στὸ μέτωπο καὶ τὸν ἐξάπλωσε νεκρὸ.

Τότε οἱ Φιλισταῖοι ἐφοβήθησαν καὶ ἔφυγαν χωρὶς νὰ τολμήσουν νὰ δώσουν μάχη μὲ τοὺς Ἰσραηλίτες.

Μὲ τὴ νίκη αὐτὴ ὁ Δαβίδ ἀπέκτησε μεγάλη δόξα. Ἀλλὰ γιὰ τὴ δόξα του τὸν ἐφθόνησε ὁ Σαούλ καὶ ἤθελε νὰ τὸν φονεύσῃ. Γι' αὐτὸ ὁ Δαβίδ ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ μακριά.

Ἐπειτα ὁμως ἀπὸ λίγον καιρὸ οἱ Φιλισταῖοι ξανάρχισαν τὸν πόλεμο. Καὶ σὲ μιὰ μάχῃ ἐνίκησαν τοὺς Ἰσραηλίτες καὶ ἐφόνευσαν μάλιστα καὶ τὸν βασιλέα τους τὸν Σαούλ.

✠ Ὁ Δαβίδ βασιλιάς

Μετά ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ Σαοὺλ ἐγίνε πιά βασιλιάς ὁ Δαβίδ. Ὁ Δαβίδ ἀφοῦ ἐνίκησε ὅλους τοὺς ἐχθροὺς του, ἔκτισε κατόπιν μεγαλοπρεπῇ ἀνάκτορα στὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἔκαμε μιὰ πολυτελεστάτη σκηνή, ὅπου ἐτοποθέτησε τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης.

Ἦταν κυβερνήτης καλός, ἀλλὰ ὡς ἄνθρωπος ἔπεσε σὲ βαρὺ ἀμάρτημα. Ἔκαμε νὰ σκοτωθῇ ἓνας ἀξιωματικός του, γιὰ νὰ νυμφευθῇ τὴ γυναῖκα του. Τότε ὁ προφῆτης Νάθαν κατὰ παραγγελία τοῦ Θεοῦ ἐπῆγε καὶ τοῦ εἶπε:

— Μιὰ φορά, βασιλιά μου, ἓνας πλούσιος ἄρχοντας ἐφιλοξένησε στὸ σπίτι του ἓναν ξένον ἄρχοντα. Μὰ ἐλυπήθηκε νὰ σφάξῃ ἓνα ἄρνι ἀπὸ τὰ δικά του καὶ ἐσφαξέ τὸ ἄρνι ἐνὸς φτωχοῦ!

— Αὐτὸς ὁ ἄδικος ἄνθρωπος πρέπει νὰ τιμωρηθῇ αὐστηρά, ἀπήντησε ὁ Δαβίδ.

— Ἐσὺ εἶσαι, βασιλιά μου, ὁ ἄδικος ποὺ ἐπῆρες τὴ γυναῖκα τοῦ ἀξιωματικοῦ σου, τοῦ εἶπε ὁ Νάθαν.

Τότε ὁ Δαβίδ μετενόησε πικρά καὶ ἄρχισε νὰ ψάλλῃ μὲ τὴν κιθάρα του: «*Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου. . .*»

Ἀλλὰ ὁ Θεὸς ἀπεφάσισε νὰ τὸν τιμωρήσῃ. Καὶ ἡ τιμωρία δὲν ἄργησε νὰ ἔλθῃ. Ὁ γιὸς του ὁ Ἀβεσαλὼμ ἐπαναστάτησε καὶ θέλησε νὰ τοῦ πάρῃ τὴ βασιλεία.

Ἐνικήθηκε ὁμως στὴ μάχη καὶ καθὼς ἔφευγε τρέχοντας μὲ τὸ ἄλογό του γιὰ νὰ σωθῇ, ἐμπερδεύτηκαν τὰ μαλλιά του καὶ ἐκρεμάσθηκε σὲ ἓνα δένδρο. Ἐκεῖ τὸν εὗρηκε ἓνας στρατιώτης καὶ τὸν ἐφόνευσε. Τότε ὁ Δαβίδ ἐλυπήθηκε πολὺ γιὰ τὸν θάνατο τοῦ παιδιοῦ του καὶ ἀπὸ τὴ μεγάλη του λύπη δὲν ἤμπόρεσε νὰ ἀνθέξῃ πιά καὶ ἐπέθανε.

Ἀφῆσε ὁμως ἄξιο διάδοχό του τὸν ἄλλο του γιό, τὸν Σολομῶνα.

Ὁ Σολομών

Ἐπειτα ἀπὸ τὸν Δαβίδ ἔγινε βασιλιάς ὁ γιὸς του, ὁ δίκαιος καὶ εὐσεβής Σολομών. Τὸν καιρὸ ποὺ ἀνέλαβε τὸ βασίλειο ὁ Σολομών, εἶδε μιὰ νύκτα στὸν ὕπνῳ του τὸν Θεό. Καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἐρώτησε τί θέλει νὰ τοῦ χαρίσῃ.

— Κύριε, δώσέ μου σοφία, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ κυβερνήσω τὸν λαό σου μὲ δικαιοσύνη, εἶπε ὁ Σολομών.

Καὶ ὁ Θεὸς πραγματικὰ τοῦ ἔδωκε σοφία καὶ πλοῦτη καὶ δύναμι. Ἔτσι ὁ Σολομών ἐκυβέρνησε τοὺς Ἰσραηλῖτες μὲ ἀγάπη καὶ δικαιοσύνη. Ἴδου τώρα καὶ ἓνα παράδειγμα ποὺ δείχνει τὴν δικαιοσύνη καὶ τὴ σοφί του κρίσι.

Μιά φορὰ ἔμεναν στὸ ἴδιο σπίτι δυὸ γυναῖκες. Καὶ κάθε μιὰ εἶχε ἀπὸ ἓνα βρέφος. Κάποιο βράδυ ὁμως τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ βρέφη ἐπέθανε ξαφνικά. Τότε ἡ μητέρα, ποὺ τὸ εἶχε, ἐσηκώθηκε κρυφά, ἔβαλε τὸ δικό της στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἄλλης μητέρας καὶ τῆς ἐπῆρε τὸ ζωντανό.

Τὸ ἄλλο πρωὶ ἄρχισαν νὰ μαλώνουν οἱ δυὸ γυναῖκες, γιὰτὶ κάθε μιὰ ἔλεγε, πῶς τὸ ζωντανὸ παιδί εἶναι δικό της. Τέλος ἡ ὑπόθεσι ἔφθασε στὸ βασιλικὸ δικαστήριο.

Ὁ Σολομών ὅταν εἶδε ὅτι καὶ οἱ δυὸ μητέρες ἐπέμεναν, εἶπε σ' ἓναν στρατιώτη του νὰ τραβήξῃ τὸ ξίφος καὶ νὰ μοιράσῃ τὸ βρέφος στὶς δυὸ ἐκεῖνες γυναῖκες.

— Ὁχι, βασιλιά μου, εἶπε τότε ἡ ἀληθινὴ μητέρα. Καλύτερα νὰ τὸ δώσης σ' αὐτὴν τὴν γυναῖκα. Ἐμένα μοῦ φθάνει νὰ τὸ βλέπω στὴ ζωή.

Ὁ Σολομών τότε κατάλαβε ὅτι αὕτῃ ἦταν ἡ πραγματικὴ μητέρα καὶ διέταξε νὰ τῆς δώσουν τὸ παιδί της.

Ἀπὸ ὅλους τοὺς βασιλιάδες τῶν Ἰσραηλιτῶν, ὁ Σολομὼν ἦταν ὁ πιὸ δίκαιος, ὁ πιὸ δυνατὸς κι ὁ πιὸ πλούσιος. Ἐμεγάλωσε τὸ βασίλειό του καὶ ἔνωσε ὅλες τὶς φυλὲς τοῦ Ἰσραὴλ, ὥστε δὲν ὑπῆρχε ἰσχυρότερο καὶ ἐνδοξότερο βασίλειο τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Καὶ ὅλα γενικῶς τὰ γειτονικὰ βασίλεια ἐζητοῦσαν τὴ φιλία του καὶ τὴ συμμαχία του.

Ὁ Σολομὼν ἔκτισε ἰσχυρὰ τεῖχη γύρω ἀπὸ τὴν πόλι τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ συγκέντρωσε ἐκεῖ στὴν πρωτεύουσά του ἀμύθητα πλούτη, χρυσάφι καὶ ἀρώματα. Μὰ τὸ λαμπρότερο ἔργο του ἦταν ὁ ξακουστὸς Ναός, ποὺ ἔκτισε ἐκεῖ στὴν Ἱερουσαλὴμ. Ἐπτὰ χρόνια ἐργάσθηκαν χιλιάδες ἐργάτες καὶ τεχνίτες γιὰ νὰ τὸν κτίσουν καὶ νὰ τὸν στολίσουν.

Τὴν ἡμέρα τῶν ἐγκαίνιων συγκεντρώθηκε ἐκεῖ ὅλος ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ. Μέσα στὸ Ναὸ ἐποποθέτησε τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης καὶ στὸ ἐξῆς ἐκεῖ ἐλάτρευαν οἱ Ἰσραηλιτὲς τὸν Θεό.

Ὁ Ροβοὰμ καὶ ὁ Ἱεροβοὰμ

Μετὰ ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ Σολομῶντα ἔγινε βασιλιάς ὁ γιὸς του, ὁ Ροβοὰμ. Ἀλλὰ μόνον δυὸ φυλές, ἡ μιὰ τοῦ Ἰούδα καὶ ἡ ἄλλη τοῦ Βενιαμὴν ἔμειναν πιστὲς στὸν Ροβοὰμ, καὶ αὐτὲς ἀπετέλεσαν τὸ βασίλειο τοῦ Ἰούδα μὲ πρωτεύουσα τὴν Ἱερουσαλὴμ. Οἱ ἄλλες δέκα φυλές ἐχωρίσθηκαν καὶ ἔβαλαν βασιλιά τοὺς τὸν Ἱεροβοὰμ. Τὸ δεύτερο αὐτὸ βασίλειο εἶχε πρωτεύουσα τὴν πόλι Σαμάρεια καὶ ὠνομάσθηκε βασίλειο τοῦ Ἰσραὴλ.

Τὸ βασίλειο τοῦ Ἱεροβοὰμ πολὺ γρήγορα ὑποτάχθηκε στοὺς Ἀσσυρίους, γιατί οἱ κάτοικοί του ἐλησμόνησαν τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ ἐπίστεψαν στὰ εἰδῶλα.

Τὸ βασίλειο τοῦ Ἰούδα ὅμως ἔμεινε ἐλεύθερο τετρακόσια χρόνια καὶ ἐβασίλευσαν σ' αὐτὸ εἴκοσι βασιλιάδες, ὅλοι ἀπὸ τὴ γενεὰ τοῦ Δαβίδ. Τέλος ὑποτάχθηκε καὶ αὐτὸ στὸν βασιλιά τῆς Βαβυλώνας, στὸν Ναβουχοδονόσορα. Οἱ Βαβυλώνιοι κατέστρεψαν τὰ τεῖχη τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἔκαψαν τὴν πόλι καὶ τὸν Ναὸ τοῦ Σολομῶντα μαζί μὲ τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης καὶ τοὺς Ἰουδαίους τοὺς ὠδήγησαν αἰχμαλώτους στὴν Βαβυλῶνα. Ἐκεῖ ἔμειναν οἱ Ἰουδαῖοι αἰχμαλῶτοι ἐπὶ ἑβδομήντα ὁλόκληρα χρόνια.

9 Οι προφῆτες

Πολλές φορές οἱ Ἰσραηλίτες ἐλθμονοῦσαν τὶς ἐντολὲς τοῦ Κυρίου καὶ ἔκαναν ἁμαρτίες. Ἀλλὰ ὁ καλὸς Θεὸς ἐπροσπαθοῦσε πάντοτε νὰ τοὺς βοηθήσῃ καὶ νὰ τοὺς ξαναφέρῃ στὸ δρόμο τῆς ἀγάπης καὶ τῆς δικαιοσύνης. Γι' αὐτὸ τοὺς ἔστελνε κατὰ καιροὺς τοὺς προφῆτες του.

Οἱ προφῆτες ἦταν ἱερὰ καὶ σεβαστὰ πρόσωπα, πού εἶχαν ἀπὸ τὸ Θεὸ τὸ χάρισμα νὰ διδάσκουν καὶ νὰ προφητεύουν. Ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς προφῆτες οἱ σπουδαιότεροι ἦταν ὁ Ἡλίας, ὁ Ἡσαΐας, ὁ Ἰωνᾶς, ὁ Ἰερεμίας καὶ ὁ Δανιήλ.

Ὁ Ἡλίας

Τὴν ἐποχὴ πού στὸ βασίλειο τοῦ Ἰσραὴλ στὴ Σαμάρεια ἦταν βασιλιάς ὁ ἄσεβης Ἀχαάβ, εἶχε κτίσει ἕναν ναὸ στὸν ψεύτικο θεὸ Βάαλ. Ἔτσι προσπαθοῦσε νὰ παρασύρῃ τὸν λαὸ του στὴν εἰδωλολατρεία καὶ στὴν πλάνη.

Ὁ Θεὸς τότε ὠργίστηκε καὶ ἔστειλε τὸν προφῆτη Ἡλία στὴ Σαμάρεια, νὰ εἰπῇ στὸν ἄσεβῃ ἐκείνον βασιλιά Ἀχαάβ :

— Βασιλιά Ἀχαάβ, ὁ Θεὸς θὰ σέ τιμωρήσῃ γιὰ τὴν ἀσέβειά σου. Τρία ὀλόκληρα χρόνια οὔτε βροχὴ οὔτε δρό-

σος καθόλου θά πέση στή χώρα σου.

Και πραγματικά από εκείνη τήν ημέρα ο ούρανός έκλείσθηκε και ο λαός υπέφερε από τήν πείνα και από τή δυστυχία.

Τότε και ο 'Ηλίας ἔφυγε και ἐπῆγε στήν ἔρημο. Ἐκεῖ τοῦ ἔφερνε ψωμί και κρέας ἕνας κόρακας.

Ὅταν ἐπέρασαν τὰ τρία χρόνια ξαναγύρισε ο προφήτης 'Ηλίας στὸν 'Αχαάβ και τοῦ εἶπε :

— Βασιλιά μου, ὁ λαός σου ὑποφέρει, ἐπειδὴ ἐσύ δὲν ὑπακούεις στὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ. Ἄν πιστεύης ὅτι ὁ Βάαλ εἶναι ἀληθινὸς Θεός, τότε δώσε διαταγὴ νὰ ἐτοιμάσουν μιὰ θυσία. Καὶ κατόπιν νὰ εἰπῇς στοὺς ἱερεῖς σου, νὰ παρακαλέσουν τὸν Βάαλ νὰ ἀνάψῃ τὴ φωτιά στὸ θυσιαστήριο. Ἐπειτα θὰ κάμω και ἐγὼ τὸ ἴδιο και θὰ παρακαλέσω τὸν Θεὸ τῶν πατέρων μας νὰ ἀνάψῃ τὴ φωτιά στὸ θυσιαστήριο. Καὶ ὁ Θεὸς ποὺ θὰ στείλῃ τὴ φωτιά, ἐκεῖνος θὰ εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός.

Ὁ 'Αχαάβ ἐδέχθηκε. Καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα οἱ ἱερεῖς τοῦ Βάαλ ἀφοῦ ἐτοίμασαν τὴ θυσία, ἄρχισαν τὶς παρακλήσεις και τὶς προσευχές. Ἀλλὰ ἡ φωτιά δὲν ἀναβε, γιατί ὁ Βάαλ ἦταν. . . κουφός!

Τότε ὁ 'Ηλίας, ἀφοῦ ἐτοίμασε κι αὐτὸς ἐκεῖ πλησίον τὸ θυσιαστήριό του, προσευχήθηκε και εἶπε:

— Θεὲ τοῦ 'Αβραάμ, τοῦ 'Ισαάκ και τοῦ 'Ιακώβ, ἂς μάθουν οἱ ἄνθρωποι ὅτι σύ εἶσαι ὁ ἀληθινὸς Θεὸς και ἂς δοξάζουν τὸ ὄνομά σου.

Και μόλις ἐτελείωσε τὴν προσευχή του, ἀμέσως ἡ φωτιά ἀναψε και ἔγινε ἡ θυσία. Τὴν ἴδια στιγμή συνάχθηκαν τὰ σύννεφα και ἄρχισε νὰ βρέξῃ.

Ὅλος ὁ λαὸς τότε ἐθαύμασε, ἐπίστεψε και ἐδόξασε τὸν ἀληθινὸ Θεό.

Ὁ 'Ηλίας, ὅταν ἔφθασε πιά στὰ βαθεῖα του γεράματα, ἐπῆγαινε μιὰ ἡμέρα μαζί μὲ τὸν μαθητὴ του 'Ελισσαῖο στήν 'Ιεριχώ. Ἀλλὰ στὸ δρόμο ἦλθε ἕνα ὀλοφώτεινο ἄρμα και τὸν ἐπῆρε γιὰ νὰ τὸν πᾶῃ στοὺς οὐρανοὺς, κοντὰ στὸν Θεό. Καὶ ὁ 'Ελισσαῖος, θαμπωμένος ἀπὸ τὴ λάμψη, ἔχασε τότε ἀπὸ τὰ μάτια του και τὸν προφήτη και τὸ ἄρμα.

10 Ἡσαΐας

Ὁ προφήτης Ἡσαΐας ἔζησε στὸ βασίλειο τοῦ Ἰούδα, τὸν καιρὸ ποῦ ἦταν βασιλιάς ὁ ἀσεβὴς Μανασῆς.

Μιὰ ἡμέρα παρουσιάσθηκε στὸν Ἡσαΐα ὁ Θεὸς καθισμένος στὸν οὐράνιο θρόνο του καὶ τοῦ εἶπε :

— Πήγαινε, Ἡσαΐα, νὰ διδάξης τὸν λαό μου τὸν Ἰσραήλ. Καὶ ἀπὸ τότε ὁ Ἡσαΐας ἄρχισε νὰ διδάσκη καὶ νὰ προφητεύῃ. Ἐπροφήτεψε καὶ ἔλεγε στοὺς Ἰσραηλῖτες :

— Εἶναι ὠργισμένος ὁ Κύριος ἀπὸ τοὺς κακοὺς καὶ ἀσεβεῖς ἀνθρώπους. Ἡ ὀργή του θὰ πέσῃ ἐπάνω σὲ πολιτεῖες καὶ σὲ χωριά, σὲ πύργους καὶ σὲ καλύβες. Δὲν θέλει ὁ Θεὸς προσευχὰς καὶ νηστεῖες, θυσίες καὶ θυμιάματα, ἀλλὰ θέλει ἀγάπη, θέλει ἀλήθεια, δικαιοσύνη καὶ καλὰ ἔργα !.

Ἐπροφήτεψε ἐπίσης, ὅτι ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Δαβὶδ θὰ γεννηθῇ ὁ Μεσσίας Χριστός, ποῦ θὰ σώσῃ τὸν κόσμο.

Ἀλλὰ τὸ τέλος τοῦ Ἡσαΐα ἦταν μαρτυρικό. Ὁ ἀσεβὴς Μανασῆς διέταξε νὰ τὸν πριονίσουν καὶ νὰ τὸν θανατώσουν.

11 Ἰωνᾶς

Ἐπίσης καὶ ὁ προφήτης Ἰωνᾶς ἔζησε στὸ βασίλειο τοῦ Ἰούδα. Μιὰ φορὰ ὁ Θεὸς εἶπε στὸν Ἰωνᾶ νὰ πάῃ στὴν πόλι Νινευθὴ καὶ ἐκεῖ νὰ κηρύξῃ τὴ μετάνοια στοὺς κατοίκους, ποῦ ἦταν εἰδωλολάτρες. Ὁ Ἰωνᾶς ὅμως ἐφοβήθηκε νὰ πάῃ στὴ Νινευθὴ καὶ γι' αὐτὸ ἐμπῆκε σὲ ἓνα πλοῖο νὰ φύγῃ μακριὰ σὲ ἄλλῃ χώρα.

Ἀλλὰ στὸ ταξίδι ἄρχισε φοβερὴ τρικυμία καὶ τὸ καράβι ἐκινδύνευε νὰ καταποντισθῇ καὶ νὰ χαθοῦν ὅλοι ὅσοι ἦσαν μέσα.

Τότε ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες λέγει :

— Ἀσφαλῶς κάποιος ἀπὸ ἐμᾶς ἐδῶ μέσα εἶναι ἀσεβὴς καὶ ὁ Θεὸς θὰ μᾶς τιμωρήσῃ ὅλους. Θὰ καταποντισθοῦμε ὅλοι.

Ἄς ρίξωμε καλύτερα κλῆρο, γιὰ νὰ ἴδουμε ποιοὺς τέλος πάντων εἶναι αὐτὸς ὁ ἀμαρτωλός.

Ἐρριξαν λοιπὸν κλῆρο καὶ ὁ κλῆρος ἔπεσε στὸν Ἰωνᾶ. Ἐκεῖνος τότε πραγματικὰ ὡμολόγησε ὅτι παράκουσε τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ καὶ ἁμάρτησε. Αἰσθάνθηκε τὸ σφάλμα του καὶ ἔπεσε μόνος του στὴ θάλασσα. Καί, ὡ τοῦ θαύματος, ἀμέσως ἡ τρικυμία ἐσταμάτησε καὶ ἔγινε γαλήνη, ἀλλὰ ὁ Ἰωνᾶς δὲν ἐφαινόταν πουθενά.

Δὲν ἐφαινόταν γιατί τὸν εἶχε καταπιεῖ ἓνα τεράστιο κῆτος, ποῦ εὐρέθηκε νὰ εἶναι ἐκεῖ κοντά. Μέσα στὴν κοιλιὰ τοῦ κήτους ἔμεινε ὁ προφήτης Ἰωνᾶς τρία ἡμερονύκτια καὶ ἀπὸ ἐκεῖ παρακαλοῦσε τὸν Θεὸ γιὰ νὰ τὸν σώσει.

Τέλος τὸ κῆτος τὸν ἔβγαλε πάλι στὴν πλησιέστερη ξηρὰ καὶ ὁ Ἰωνᾶς, ἀφοῦ εὐχαρίστησε τὸν Κύριο, ἔφυγε ἀμέσως καὶ ἐπῆγε στὴν πόλι Νινευή.

Ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ, ἐκήρυξε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ μὲ τόση ἐπιτυχία, ποῦ οἱ κάτοικοι ἐπίστεψαν στὸν Κύριο, μετενόησαν γιὰ τὶς ἁμαρτίες τους καὶ ἐσώθηκαν ἀπὸ τὴν καταστροφὴ.

• Ο Ἱερεμίας

Ὁ προφήτης Ἱερεμίας ἔζησε τὰ τελευταῖα χρόνια τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰούδα. Ἐκήρυξε μὲ θάρρος τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀλήθεια καὶ ἐπροφήτεψε τὴν καταστροφὴ τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ τοῦ βασιλείου τῆς Ἱερουσαλὴμ. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ τὸ πιστέψῃ καὶ νὰ μετανοήσῃ. Καὶ ὅχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν ἔρριξαν στὶς φυλακές.

Τέλος ἡ καταστροφὴ ἦλθε. Ὁ Βασιλιάς τῶν Βαβυλωνίων Ναβουχοδονόσορας κατέστρεψε τὴν Ἱερουσαλὴμ. Καὶ τοὺς Ἰσραηλίτες, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, τοὺς ἐπῆρε αἰχμαλώτους στὴ Βαβυλῶνα. Ἐκεῖ στὴ Βαβυλῶνα ἔμειναν δοῦλοι οἱ Ἰσραηλίτες ἐπὶ ἑβδομήντα χρόνια.

Τὴν καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν Ἰσραηλιτῶν τὴν ἐρῆνησε ὁ προφήτης Ἱερεμίας σὲ ἓνα μεγάλο ποίημα ποῦ ὀνομάζεται «Θρήνοι».

Ὁ θάνατός του ἦταν μαρτυρικός. Ἐλιθοβολήθηκε στὴν Αἴγυπτο ἀπὸ μερικοὺς Ἰσραηλίτες, ποῦ τοὺς κατηγόρησε πολὺ γιὰ τὶς ἁμαρτωλὲς καὶ ἄνομες πράξεις τους.

Ὁ Δανιήλ

Μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους Ἰσραηλῖτες αἰχμαλώτους εἶχε ἔλθῃ στὴ Βαβυλῶνα καὶ ὁ μικρὸς Δανιήλ. Ἐκεῖ τὸν ἐπῆρε ὁ βασιλιάς στὸ παλάτι του, αὐτὸν καὶ τρεῖς ἄλλους νέους νὰ τοὺς μορφώσῃ, γιατί ἤθελε νὰ τοὺς κάμῃ ὑπαλλήλους του.

Ἀργότερα ὁ Ναβουχοδονόσορας ἔστησε ἓνα μεγάλο ἄγαλμα καὶ διέταξε νὰ τὸ προσκυνήσουν ὅλοι. Ὁ Δανιήλ ὅμως καὶ οἱ τρεῖς νέοι δὲν τὸ ἐπροσκυνοῦσαν. Γι' αὐτὸ διέταξε νὰ τοὺς ρίξουν σὲ ἓνα καμίνι νὰ καοῦν. Οἱ φλόγες ὅμως δὲν τοὺς ἐπείραξαν. Οἱ νέοι ἐκάθισαν στὴ μέση καὶ ἐπροσεύχονταν: «*Εὐλόγητός εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν.*» Ὁ βασιλιάς τότε ἐθαύμασε καὶ εἶπε νὰ τοὺς ἀφήσουν ἐλευθέρους.

Ἐπειτα ἀπὸ ἄρκετὰ χρόνια τὴν Βαβυλῶνα τὴν κατέκτησαν οἱ Μῆδοι. Καὶ ὁ βασιλιάς τους ὁ Δαρεῖος διέταξε νὰ μὴ ζητήσῃ κανεὶς τίποτε ἐπὶ τριάντα ἡμέρες οὔτε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους οὔτε ἀπὸ τὸν Θεό, παρὰ μόνον ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιο.

Ἀλλὰ ὁ Δανιήλ δὲν ὑπάκουσε στὴ διαταγὴ τοῦ Δαρείου καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἔρριξαν σὲ ἓναν λάκκο νὰ τὸν κατασπαράξουν τὰ λιοντάρια. Ἄγγελος ὅμως Κυρίου κατέβηκε καὶ ἐκλείσε τὰ στόματα τῶν θηρίων καὶ ἔτσι δὲν τὸν ἐπείραξαν καθόλου τὸν Δανιήλ.

Ἐθαύμασε τότε ὁ βασιλεὺς Δαρεῖος καὶ διέταξε νὰ βγάλουν τὸν Δανιὴλ ἀπὸ τὸν λάκκο τῶν λεόντων, γιατί κατάλαβε πλέον ὅτι τὸν ἐπροστάτευε ὁ παντοδύναμος Θεός.

Περιμένοντας τὸν Μεσσία

Οἱ Ἰσραηλῖτες ἀφοῦ ἔμειναν ἑβδομήντα χρόνια αἰχμάλωτοι στὴ Βαβυλῶνα, τέλος ἐλευθερώθηκαν ἀπὸ τὸν βασιλῆα τῶν Περσῶν, τὸν Κύρο. Καὶ τότε μὲ ἀρχηγό τους τὸν Ζοροβάβελ, ξαναγύρισαν στὴν Παλαιστίνη καὶ ἔκτισαν πάλιν τὸν κατεστραμμένο Ναό τους στὴν Ἱερουσαλὴμ, γιὰ νὰ λατρεύουν τὸν Θεό.

Ἀργότερα, ἐκυρίεψε τὴν Παλαιστίνη ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος. Ἀλλὰ ἔπειτα κατώρθωσαν καὶ πάλιν νὰ ἐλευθερωθοῦν καὶ ξαναέκαμαν ἀνεξάρτητο βασίλειο. Τὸ ἀνεξάρτητο αὐτὸ βασίλειο τὸ ἐκράτησαν οἱ Ἰσραηλῖτες ἕως τὴν ἐποχὴ, ποὺ ἦλθαν οἱ Ῥωμαῖοι καὶ τοὺς ὑποδούλωσαν. Καὶ τότε πλέον οἱ Ῥωμαῖοι ὥρισαν βασιλέα τῆς χώρας τὸν Ἡρώδη.

Οἱ Ἰσραηλῖτες σὲ ὅλο αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς δουλείας στοὺς ξένους κατακτητὲς, διετήρησαν τὴν πίστι των στὸν Θεό καὶ εἶχαν τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἔλθῃ ὁ Μεσσίας Χριστὸς γιὰ νὰ τοὺς σώσῃ.

Καὶ πραγματικὰ ὁ Μεσσίας ἦλθε, τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦταν βασιλεὺς ὁ Ἡρώδης. Ἐγεννήθηκε στὴ Βηθλεέμ, μέσα στὴ φάτνη τῶν ἀλόγων. Δὲν ἦλθε ὅμως γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ μόνον τοὺς Ἰουδαίους. Ἦλθε γιὰ νὰ σώσῃ ὅλον τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ στὸν δρόμο τοῦ καλοῦ καὶ ἀληθινοῦ Θεοῦ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΣ

Ἡ Δημιουργία τοῦ κόσμου	σελ.	4
Οἱ πρωτόπλαστοι	»	7
Οἱ πρωτοπλάστει στὸν Παράδεισο	»	7
Ἡ πρώτη ἁμαρτία	»	8
Ἡ τιμωρία τῶν πρωτοπλάστων	»	10
Ὁ κατακλυσμὸς	»	12
Ὁ πύργος τῆς Βαβέλ	»	14

ΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΣ

Ὁ Ἀβραάμ	»	16
Ὁ Ἀβραάμ καὶ ὁ Λῶτ	»	17
Ἡ καταστροφή τῶν Σοδόμων καὶ Γομόρων	»	18
Ἡ γέννησις τοῦ Ἰσαάκ	»	20
Ἡ θυσία τοῦ Ἰσαάκ	»	20
Ὁ γάμος τοῦ Ἰσαάκ	»	22
Ὁ Ἰσαὺ καὶ ὁ Ἰακώβ	»	23
Ἡ εὐλογία τοῦ Ἰακώβ	»	24
Τὰ ὄνειρο τοῦ Ἰακώβ	»	25
Ἡ ἐπιστροφή τοῦ Ἰακώβ	»	26
Ἡ ἱστορία τοῦ Ἰωσήφ	»	27
Ἡ πώλησις τοῦ Ἰωσήφ	»	28
Ὁ Ἰωσήφ στὴ φυλακή	»	29
Τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραὼ	»	30
Ἡ δόξα τοῦ Ἰωσήφ	»	31
Ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Ἰωσήφ	»	32
Ὁ Ἰακώβ στὴν Αἴγυπτο	»	33

Ἡ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΩΥΣΗ

Ἡ γέννησι τοῦ Μωϋσῆ	»	34
Ἡ φυγή τοῦ Μωϋσῆ	»	35
Οἱ δέκα πληγές τοῦ Φαραὼ	»	36
Ἡ διάβασι τῆς Ἐρυθρᾶς θάλασσης	»	37

Οἱ Ἰσραηλῖτες στήν ἔρημο	σελ.	38
Ὁ Μωϋσῆς στοῦ ὄρος Σινᾶ	»	39
Οἱ δέκα ἐντολές	»	40
Ὁ χρυσός μόσχος	»	41
Οἱ Ἰσραηλῖτες κατασκοπεύουν τήν Χαναάν	»	42
Ὁ θάνατος τοῦ Μωϋσῆ	»	43
Ἡ ἄλωση τῆς Ἱερικοῦς	»	44
Στή γῆ τῆς Ἐπαγγελίας	»	45

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΙΩΒ

Ἡ ἱστορία τοῦ Ἰώβ	»	46
-------------------------	---	----

ΟΙ ΚΡΙΤΕΣ

Οἱ Κριτές	»	48
Ὁ Γεδεών	»	48
Ὁ Σαμψών	»	49
Ὁ Ἡλὶ	»	50
Ὁ Σαμουὴλ	»	50

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΡΟΥΘ

Ἡ καλή νύφη ρούθ	»	51
------------------------	---	----

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ

Ὁ Δαβίδ καὶ Γολιάθ	»	52
Ὁ Δαβίδ βασιλείας	»	53
Ὁ Σολομών	»	54
Ὁ Ροβοάμ καὶ ὁ Ἱεροβοάμ	»	55

ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ

Οἱ προφῆτες	»	56
Ὁ Ἡλίας	»	56
Ὁ Ἡσαΐας	»	58
Ὁ Ἰωνᾶς	»	58
Ὁ Ἱερεμίας	»	59
Ὁ Δανιὴλ	»	60
Περιμένον τὸ Μεσσία	»	61

Κα

11

ΤΑ ΘΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΤΑΞΙΣ Β'

- No 14 ΟΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΜΟΥ
» 15 ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ

ΤΑΞΙΣ Γ'

- No 20 ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ
» 21 ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ
» 23 ΟΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΜΟΥ
» 24 ΕΛΛΗΝΕΣ ΗΡΩΕΣ
» 25 ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ
» 26 ΠΑΤΡΙΔΟΓΡΑΦΙΑ
» 28 ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΑΞΙΣ Γ-Δ'

- No 32 ΟΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΜΟΥ
» 33 ΙΣΤΟΡΙΑ (α' έτος συνδ.)
» 34 ΙΣΤΟΡΙΑ (β' έτος συνδ.)
» 35 ΓΕΩΓΡ. ΕΛΛΑΔΟΣ
» 36 ΧΑΡΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΑΞΙΣ Δ'

- No 38 ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ
» 40 ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ
» 42 ΟΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΜΟΥ
» 43 ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ
» 44 ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ
» 56 ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΑΞΙΣ Ε'

- No 60 ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤ. ΙΣΤΟΡΙΑ Ε'
» 64 ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ Ε'
» 67 ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ ΗΠΕΙΡΩΝ Ε'
» 68 ΧΑΡΤΗΣ ΗΠΕΙΡΩΝ Ε'
» 70 ΦΥΣ. ΠΕΙΡ.-ΧΗΜΕΙΑ Ε'
» 71 ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ Ε'

ΤΑΞΙΣ Ε - ΣΤ'

- No 74 ΕΥΔΑΓΓΕΛ. ΠΕΡΙΚΟΠΑΙ Ε-ΣΤ'
» 76 ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ Ε-ΣΤ'
» 77 ΟΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΜΟΥ Ε-ΣΤ'
» 78 ΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΟΥ Ε-ΣΤ'
» 79 ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ Ε-ΣΤ'
» 80 ΓΕΩΜΕΤΡΙΑ Ε-ΣΤ'
» 81 ΦΥΣ. ΠΕΙΡ.-ΧΗΜ. (α' έτος) Ε-ΣΤ'
» 82 ΦΥΣ. ΠΕΙΡΑΜ. (β' έτος) Ε-ΣΤ'
» 83 ΦΥΣ. ΙΣΤΟΡ. (α' έτος) Ε-ΣΤ'
» 84 ΦΥΣ. ΙΣΤΟΡΙΑ (β' έτος) Ε-ΣΤ'

ΤΑΞΙΣ ΣΤ'

- No 86 ΚΑΤΗΧ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ ΣΤ'
» 89 ΟΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΜΟΥ ΣΤ'
» 90 ΝΕΟΙ ΧΡΟΝΟΙ ΣΤ'
» 93 ΓΕΩΓΡΑΦ. ΕΥΡΩΠΗΣ ΣΤ'
» 94 ΧΑΡΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΣΤ'
» 96 ΦΥΣ. ΠΕΙΡ.-ΧΗΜΕΙΑ ΣΤ'
» 97 ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΤ'

• Συγγραφείς οι άριστοι Έλληνες συγγραφείς βοηθητικών βιβλίων • Περιεχόμενον σύμφωνον με τας νεωτέρας παιδαγωγικὰς ἀντιλήψεις, εύληπτον και μεθοδικόν. • Εικονογρά- φησις μοναδική υπό κορυφαίων Έλλήνων καλλιτεχνών. • Στοι- χεωθέτης μονοτάπη • Εκτύπωσις ΟΦΘΕΣΕΤ με έξωφύλλα εξά- χρωμα και πολύχρωμοι αι έσωτερικαι σελίδες. • Σήμα πρακτικόν. • Τιμαί αι συνθήκαι. • Έκδοσις καλλιτεχνική επί λευκού χάρτου.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΑΘΗ. ΓΑΛΛΙΑΣ & ΣΙΑ

ΓΕΩΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ & ΣΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ

Αι καλύτεραι
και καλλιεργη-
τάτεροι ελληνικαι
σχολικαι εκδο-
σεις μετρί στή-
ματος.